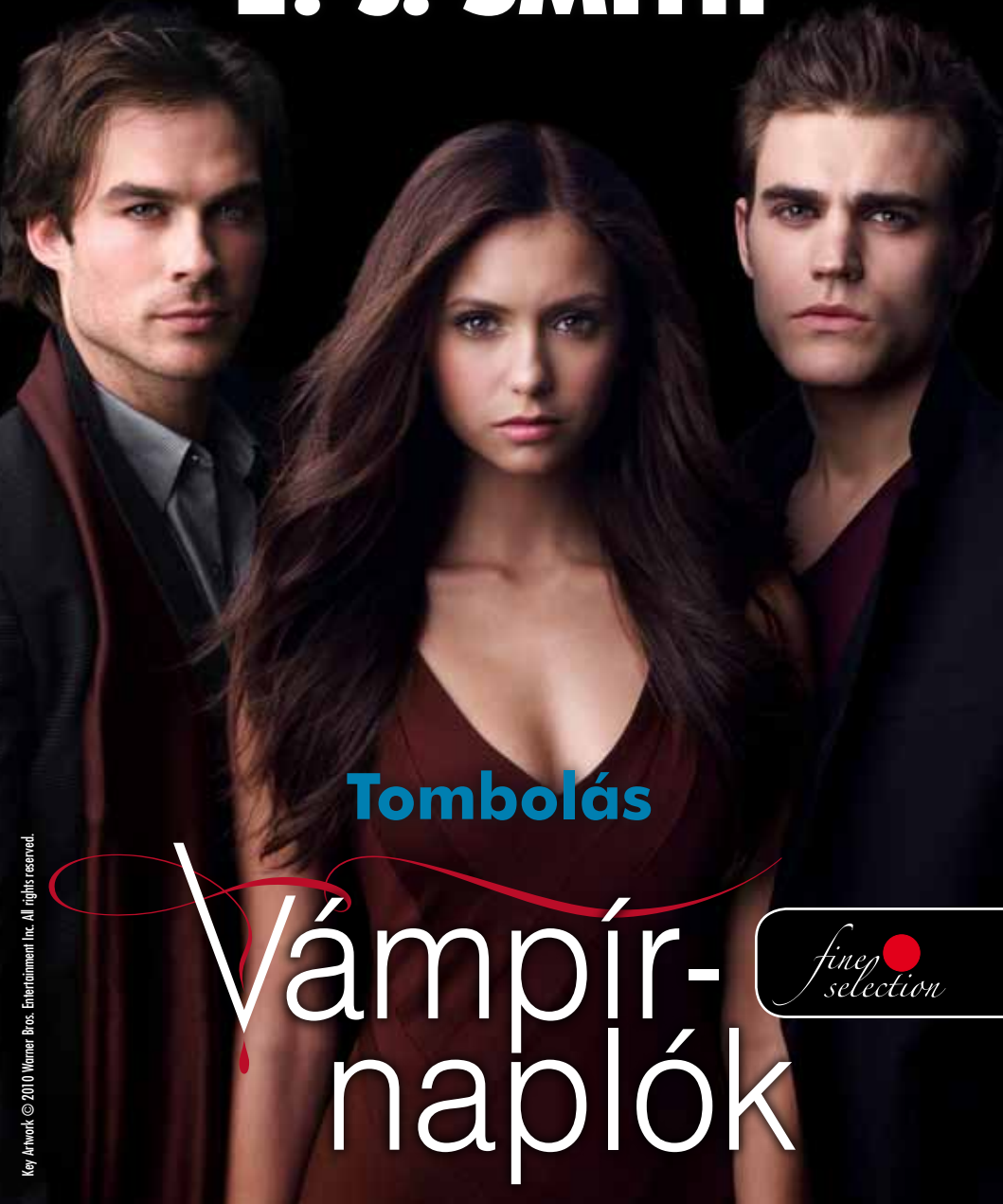

Új sikersorozat az **RTL** **K L U B** -on!

New York Times bestseller-szerző

L. J. SMITH

Tomboleás

Vámpír-
naplók

fine selection

L. J. Smith

Vámpír- naplók 3.

Tombolás

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2010

Írta: Lisa Jane Smith
A mű eredeti címe: Vampire Diaries 3. The Fury
Fordította: Farkas Veronika
A szöveget gondozta: Dávid Anna

A művet eredetileg kiadta:
HarperCollins Publishers, USA

Szöveg:
Copyright © 1991 by Daniel Weiss Assoc. and Lisa Jane Smith

Borító:
Key Artwork © 2010 Warner Bros. Entertainment Inc.
All rights reserved.

ISSN 2060-4769
ISBN 978 963 245 262 3

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2010-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Balogh József
Nyomta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen
Felelős vezető: Bördős János ügyvezető igazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

*Margie néninek, valamint Agnes és Eleanore néni emlékére, amiért
dajkálták kreativitásomat*

Elena kilépett a tisztásra.

A talpa alatt ropogtak a hókásába fagyott őszi levelek. Már leszállt az alkonyat, s bár a vihar kezdett elcsitulni, egyre hidegebb lett. Elena nem érezte a hideget.

És a sötétség sem zavarta. Tágra nyíltak a pupillái, és begyűjtötték az apró fényrészecskéket, amelyeket egy ember nem látott volna. Meglehetősen tisztán ki tudta venni a nagy tölgyfa alatt birkózó két alakot.

Az egyiknek sűrű, sötét haja volt, amit a szél rendezetlen hullámok tengerévé zilált. Kicsivel magasabb volt a másíknál, és ugyan nem látta tisztán az arcát, Elena mégis tudta, hogy zöld szeme van.

A másíknak is rengeteg haja volt, de finom szálú és egyenes, majdnem olyan, mint egy állat bundája. Az ajka dühösen felhúzódozott a fogsora fölé, a teste pedig az ugrásra kész vadállatok kecsességével nyúlt meg. A szeme fekete volt.

Elena percekig nézte őket mozdulatlanul. Nem tudta már, miért jött ide, miért vonzotta az elméjében visszhangzó csata zaja. Szinte megsüketült, hogy ilyen közel került a haragjukhoz, a gyűlöletükhöz és a fájdalomukhoz, mintha a verekedők hangtalanul üvöltöttek volna. Halálos harcban csaptak össze.

Kíváncsi vagyok, melyikük fog győzni, gondolta a lány. Mindkettő megsebesült és vérzik, ráadásul a magasabbik karja természetellenes szögben lóg. Ennek ellenére éppen ebben a pillanatban hozzávágta ellenfelét a tölgyfa göcsörtös törzséhez. A dühe annyira hatalmas volt, hogy Elena éppúgy érzekelte a tapintását és az ízet, mint a hangját, és tisztában volt vele, hogy ebből a férfi elmondhatatlan erőt merít.

És ekkor eszébe jutott, miért van ott. Hogy is felejthette el? Ő sebesült meg. Az ő elméje idézte meg a lányt a düh és a fájdalom hullámaival ösztökélve cselekvésre. Elena *neki* jött segíteni, mert *hozzá* tartozik.

A két alak már a fagyott földön fetrengett, és vicsorogva harcoltak, akár a farkasok. Elena fürgén és hangtalanul odament hozzájuk. A hullámos hajú, zöld szemű – *Stefan*, suttogta a fejében egy hang – volt éppen felül, és az ellenfél torkát markolászta. Harag ömlött végig Elenán, harag, és védelmező ösztön. Odanyúlt, hogy elkapja a fojtogató kezét, hogy lefeszegesse az ujjait.

Fel sem merült benne, hogy esetleg nem elég erős hozzá. *Elég* erős volt: és ennyi. Oldalra vetette magát, és ezzel kiszabadította a foglyot. A miheztartás végett kicsavarta a támadó sebesült karját, és arcát az avarral összekeveredett hóba nyomta. Aztán hátulról fojtogatni kezdte.

A támadás váratlanul érte az áldozatot, de még messze volt attól, hogy megadja magát. Visszaütött, és a jó kezével Elena torka felé kapott. Hüvelykujja a lány légcsövébe mélyedt.

Elena azon kapta magát, hogy viszonozza a támadást, és a fogát belemélyeszi a támadó kézbe. Az elméje nem értette, de a teste tudta, mit kell tennie. A fogsora fegyver volt, ami felszakította a bőrt, és vért fakasztott.

De a férfi erősebb volt nála. A vállát megrántva kiszabadult a szorításból, és fordult egyet, amivel sikerült a földre terítenie Elenát. Fölé került, és az arca eltorzult az állati dühtől. Elena rásziszegett, és a szeme után kapott, de a férfi félreapta a kezét.

Meg akarta ölni. Még sebesülten is sokkal erősebb volt nála. Felhúzódott az ajka, és kivillantak skarláttal szennyezett fogai. Le akart csapni, akár egy kobra.

Aztán Elena fölé tornyosulva mozdulatlanra merevedett, és az arckifejezése megváltozott.

Elena látta, hogy tágra nyílik a szeme. A pupillái, amelyek dühös kis gombostűhegygé szűkültek, kinyíltak. A férfi úgy bámult a lányra, mintha most látná először.

Miért bámul így rá? Miért nem esnek túl rajta végre? De ekkor a vasmarok szorítása ellazult a vállán. Az állati vicsorgás eltűnt, hogy döbbenet és csodálkozás vegye át a helyét. A férfi felegyenesedett, és segítette Elenának felülni, de le nem vette róla a szemét.

– Elena – suttozta. Rekedtes volt a hangja. – Elena, te vagy az. Tényleg az lennék? – gondolta a lány – Elena?

De ez nem igazán számított. Vetett egy pillantást a vén tölgyfa felé. Ő még mindig ott állt a feltörő gyökerek között, lihegett, egyik tenyerével a fának támaszkodott. A lányt nézte végtelenül sötét tekintetével, összevont szemöldökkel.

Ne aggódj, gondolta a lány. Ezzel majd én végzek. Ez egy hülye. És ismét a zöldszeműre vetette magát.

– Elena! – kiáltott fel a férfi, miközben a lány hátralökte. – Elena, én vagyok az, Stefan! Elena, nézz rám!

A lány ránézett. Nem látott belőle mást, csak azt a kis kivillanó bőrt a nyakán. Ismét felszisszent, és felhúzódott a felső ajka, ami mögül kivillantak a fogai.

A férfi mozdulatlaná dermedt.

A lány érezte a férfi testén végigfutó döbbenetet, látta, hogy török szilánkokra a pillantása. Elsápadt, mintha valaki gyomorszájon vágta volna. Alig észrevehetően megcsóválta a fejét a sáros földön.

– Ne – suttogta. – Jaj, ne...

Olyan volt, mintha önmagához beszélne, mintha nem is számítana rá, hogy a lány meghallja. Elena arca felé nyúlt, a lány pedig a keze felé kapott.

– Ó, Elena... – suttogta a férfi.

Az arcáról eltűntek a düh és az állati vérszomj utolsó nyomai is. A tekintete ködössé vált, fájdalommal és gyásszal telt meg.

És sebezhetőséggel. Elena kihasználta a pillanatot, és a férfi fedetlen nyakára vetette magát. Az áldozat keze védekezésre emelkedett, el akarta lökni magától, de aztán inkább hagyta.

A férfi egy pillanatra Elenára meredt, majd minden eddiginél fájdalmasabb pillantással egyszerűen feladta. Nem védekezett tovább.

Elena érezte, ahogy megtörténik, érezte, ahogy eltűnik a testéből az ellenkezés. A férfi ott feküdt a jeges földön, hajában tölgyfalevél szilánkokkal, és elnézett a lány mellett a fekete, felhős égbolt felé.

Végezd be, szólalt meg csüggedten Elena fejében.

A lány egy pillanatig habozott. Volt valami abban a szempárban, ami emlékeket ébresztett benne. Holdfényben álltak, egy padlásszobában üldögéltek... Ám az emlékek túl homályosak voltak. Nem tudta őket felidézni, az erőlködéstől viszont szédülni kezdett, és felkavarodott a gyomra.

És ennek meg kell halnia, a zöldszeműnek, akit Stefannak hívnak. Mert *őt* bántotta, pedig Elena arra született, hogy vele legyen. Aki *őt* bántja, az nem élheti túl.

A lány a férfi nyakába mélyesztette a fogait, és alaposan beleharapott.

Azonnal rájött, hogy nem egészen jól csinálja. Nem talált artériát vagy vénát. Nyammogni kezdett, dühös volt a tapasztalatlansága miatt. Jó érzés volt beleharapni valamibe, de nem sok vért talált. Frusztráltan felemelkedett, és ismét harapott, miközben érezte, hogy a férfi teste összerándul a fájdalomtól.

Sokkal jobb. Ezúttal vénát talált, de nem tépte fel elég mélyen. Egy ilyen kis karcolás nem lesz elég. Teljesen át kell szakítani, hogy a sűrű, meleg vér kiáradhasson.

Az áldozat teste megremegett, miközben Elena kaszaboló és marcangoló fogaival rajta munkálkodott. Éppen megérezte, hogy enged a hús, amikor valaki elhúzta és megemelte hátulról.

Elena vicsorogva felmordult, de nem engedte el Stefan nyakát. Ám a kezek nem tágtottak. Egy kar fonódott a dereka köré, ujjak fúródtak a hajába. Elena ellenállt, foggal-körömmel kapaszkodott áldozatába.

Engedd el! Hagyd békén!

A hang éles volt, és parancsoló, mint egy jeges szélroham. Elena felismerte, és nem küzdött tovább ellene. Miközben a férfi lerakta a földre, és a lány felnézett *rá*, egy név merült fel az elméjében. Damon. *Őt* Damonnek hívják. Duzzogva bámulta, sértődötten, amiért leráncigálta az áldozatáról, ugyanakkor engedelmesen.

Stefan vöröslő nyakkal felült. A vér az ingére csorgott. Elena megnyalta a száját, és érezte, ahogy végiglüktet rajta valami éhséghez hasonló dolog, ami mintha ott vibrált volna minden porcikájában. Megint elszédült.

– Azt hittem – szólalt meg Damon hangosan –, azt mondtad, meghalt.

Stefant nézte, aki még sápadtabb volt, mint korábban, már ha ez egyáltalán lehetséges. A fehér arc végtelen reménytelenséggel telt meg.

– Nézz csak rá. – Csak ennyit mondott.

Egy tenyér simult Elena állára, és megemelte. A lány egyenesen Damon összeszűkül, fekete szemébe nézett. Majd a hosszú, karcsú ujjak megérintették az ajkait, és óvatosan megpróbáltak közéjük furakodni. Elena ösztönösen harapni próbált, de nem túl erősen. Damon uja rátalált a szemfog hegyes kanyarulatára, és Elena ekkor tényleg ráharapott, óvatosan, mint egy kismacska.

Damon arca kifejezéstelen maradt, a tekintete kemény volt.

– Tudod, hol vagy? – kérdezte.

Elena körbenézett. Fák. – Az erdőben – állapította meg éleselméjűen, miközben visszapillantott a férfitra.

– És ez kicsoda?

Elena tekintete követte a mutatóujj irányát. – Stefan – állapította meg közömbösen. – Az öcséd.

– És én ki vagyok? Tudod, ki vagyok?

A lány felmosolygott rá, kivillantva hegyes fogait. – Persze, hogy tudom. Damon vagy, és én szeretlek.

Stefan hangjában csendes düh izzott. – Ezt akartad, Damon, igaz? És most megkaptad. Muszáj volt olyanná változtatnod, amilyenek mi vagyunk, amilyen te vagy. Nem lett volna elég megölnöd.

Damon rá sem pillantott. Intenzíven bámulta Elenát félig hunyt pillái alól, miközben még mindig előtte térdelt, és az állát fogta. – Ezt most mondod harmadszor, és már kezdem egy kicsit unni – állapította meg rezignáltan. Kócosan, és egy kicsit még zihálva is annyira összeszedett, olyan határozott volt. – Elena, megöltelek én téged?

– Természetesen nem – válaszolta Elena az ujjait a férfi szabad kezének ujjai közé fúrva. Kezdte elveszíteni a türelmét. Miről beszélnek ezek? Senki nem ölt meg senkit.

– Soha nem tartottalak hazugnak – mondta Stefan Damonnek változatlanul keserű hangon. – Bármi másnak igen, de hazugnak nem. Eddig nem volt rá példa, hogy ki akartál volna mosakodni valamiből.

– Még egy pillanat – válaszolta Damon –, és elveszítem az önuralmam.

Mit tehetnél még velem? – válaszolta Stefan. Ha megölnél, azzal csak kegyet gyakorolnál.

– Már vagy száz éve semmi kedvem kegyet gyakorolni veled – felelte Damon hangosan. Végül elengedte Elena állát. – Mire emlékszel a mai naptól? – kérdezte tőle.

Elena fáradtan válaszolt, mint egy kisgyerek, aki egy gyűlölt leccsét mond fel. – Ma volt a Városatyák napja. – Megfeszítette az ujjait Damon kezében, és felnézett a férfira. Magától csak eddig jutott, de ez nem volt elég. Megpróbálta felidézni a többit is.

– Volt valaki az ebédlőben... Caroline – bökte ki a nevet Damonnak elégedetten. – Fel akarta olvasni a naplót mindenki előtt, és ez rossz volt, mert... – Elena kutakodni próbált az emlékei között, de nem ment. – Nem emlékszem, miért. De túljártunk az eszén – mosolygott Damonre melegen, cinkosan.

– Ó, szóval „mi” jártunk túl?

– Igen. Visszaszerezted tőle. Értem tetted. – Elena szabad keze bebújt Damon dzsekije alá a kis könyvecske éles, kemény sarkait keresve. – Mert szeretsz – tette hozzá, miközben rátalált a naplóra, és óvatosan megkapargatta. – Szeretsz, igaz?

A tisztás közepén halk neszezés hallatszott. Elena odanézett, és látta, hogy Stefan elfordította az arcát.

– Elena... azután mi történt? – hallotta meg ismét Damon hangját.

– Azután? Azután Judith néni vitatkozni kezdett velem. – Elena ezen elmerengett egy pillanatra, majd vállat vont. – Valami... valami. Mérges lettem. Ő nem az anyám. Nem mondhatja meg, mit tegyek.

Damon hangja szárazon csengett. – Szerintem ez mostantól nem lesz probléma. És utána?

Elena nagyot sóhajtott. – Utána elmentem, és megszereztem Matt kocsiját. Matt – töprengett el a néven, miközben végighúzta

a nyelvét a szemfogain. Magában egy jóképű arcot, szőke hajat, izmos vállakat látott. – Matt.

– És hova mentél Matt kocsjával?

– A Wickery hídhoz – válaszolta Stefan visszafordulva feléjük. A tekintete vigasztalan volt.

– Nem, a vendégházhoz – javította ki Elena ingerülten. – Hogy megvárjam... mm... elfelejtettem, kit. Mindegy, szóval ott vára-koztam. És akkor... elkezdődött a vihar. A szél, az eső meg minden. Nem volt jó. Beszálltam az autóba. De valami üldözni kezdett.

– Valaki üldözni kezdett – ismételte meg Stefan Damonre nézve.

– *Valami* – ragaszkodott hozzá Elena. Elege volt abból, hogy félbeszakítják. – Menjünk el valahova, csak mi ketten – kérte fel-térdelve, az arca egész közel került Damon arcához.

– Csak egy pillanat – válaszolta Damon. – Mi kezdett üldözni?

Elena csüggedten hátradőlt. – Nem tudom, mi volt az! Még soha nem láttam ilyesmit. Nem olyan volt, mint te vagy Stefan. Olyan volt... – Képek úsztak a fejében. A földön gomolygó pára. A süvöltő szél. Egy fehér, hatalmas alak, ami úgy nézett ki, mintha ködből lenne. Amint ráveti magát, mint egy szélfúttá viharfelhő.

– Lehet, hogy csak a vihar része volt – folytatta. – De úgy érez-tem, bántani akar. És sikerült elmenekülnöm.

Damon bőrdzsekijének cipzárával játszadozva titkon elmosolyo-dott, és felnézett a férfira a pilláin keresztül.

Damon arcán most először tükröződött bármiféle érzelem. Az ajka grimaszba torzult. – Elmenekültél.

– Igen. Eszembe jutott, amit... valaki... mondott nekem a fo-lyóvízről. A gonosz dolgok nem tudnak átkelni rajta. Úgyhogy a Drowning-patak, a híd felé hajtottam. Utána meg... – Elena a szemöldökét ráncolva habozni kezdett, és megpróbált egy szilárd

emlékbe kapaszkodni a zavarosban. Víz. Emlékezett a vízre. És arra, hogy valaki sikoltozik. De semmi másra. – Utána meg átkeltem rajta – foglalta végül össze diadalittasan. – Csak így lehetett, hisz itt vagyok. És ennyi. Akkor most mehetünk?

Damon nem válaszolt.

– Az autó még mindig ott van a folyóban – szólalt meg Stefan. Úgy nézték egymást Damonnel, mint két felnőtt, akik egy tudatlan gyermek feje fölött beszélnek meg valamit, átmenetileg még az ellenségeskedést is felfüggesztve. Elenán ingerültség szaladt végig. Kinyitotta a száját, de Stefan folytatta. – Bonnie, Meredith és én találtunk rá. Lementem a víz alá, és kihoztam, de addigra már...

De addigra kicsoda? – ráncolta a homlokát Elena.

Damon ajka gúnyos mosolyba húzódott. – És le is mondtál róla? Pont te vagy az, akinek a legjobban kellett volna tudnia, mi történhet. Vagy annyira visszataszítónak találtad a gondolatot, hogy eszedbe sem jutott? Szívesebben látnád holtan?

– Nem volt pulzusa, nem lélegzett! – robbant ki Stefanból. – És nem kapott elég vért ahhoz, hogy átváltozzon! – A tekintete megkeményedett. – Legalábbis tőlem.

Elena ismét kinyitotta a száját, de Damon rátette a két ujját, hogy elnémítsa. Majd rezzenetlenül megszólalt. – És pont ez a baj... vagy ehhez is túl vak vagy? Azt mondtad, nézzek rá; nézz rá magad. Sokkos állapotban van, irracionálisan viselkedik. Ó, igen, ezt még én is elismerem – egy vakító mosoly erejéig szünetet tartott, mielőtt folytatta volna. – Ez nem a szokásos zavarodottság, ami az átváltozást követi. Vérre van szüksége, emberi vérré, vagy a testének nem lesz elég ereje ahhoz, hogy befejezze az átváltozást. Meg fog halni.

Hogy értette, hogy irracionálisan viselkedem? – gondolta Elena méltatlankodva. – Jól vagyok – szólalt meg. – Csak elfáradtam,

ennyi. Aludni akartam, amikor meghallottam, hogy verekszetek, és idejöttem segíteni. És te még azt sem hagytad, hogy megöljem – fejezte be elégedetlenkedve.

– Tényleg, miért nem hagytad? – kérdezte Stefan. Úgy bámulta Damont, mintha át akarná fúrní a tekintetével. Az ő részéről az együttműködés minden jele elmúlt. – Úgy lett volna a legkönnyebb.

Damon dühbe gurult, és belőle is áradni kezdett a gyűlölet, hogy összecsapjon Stefanével. Szaporán, felszínesen vette a levegőt. – Lehet, hogy én nem akarom megkönnyíteni a dolgokat – sziszegte. Majd mintha ismét visszanyerte volna az önuralmát, ajkán gúnyos mosollyal hozzátette: – Mondjuk úgy, drága öcsém: ha valaki megölhet téged, az én leszek. És senki más. Úgy tervezem, hogy ezt majd személyesen fogom intézni. És az ilyesmiben nagyon jó vagyok; ezt ígéretnek is veheted.

– Azt már bebizonyítottad – válaszolta Stefan csendesen, mintha minden egyes szótól visolyogna.

– De ezt itt – tromfolta le Damon csillogó szemekkel fordulva Elena felé – *nem* én öltem meg. Miért kellett volna? Bármikor átváltoztathattam volna, amikor csak akarom.

– Mondjuk azért, mert eljegyezte valaki más.

Damon megemelte összefont kezüket. Elena harmadik ujján egy aranygyűrű csillogott, egyetlen sötétkék kővel. Elena a homlokát ráncolva pillantott rá, mintha már látta volna valahol. Majd fáradtan Damon vállára hajtotta a fejét.

– Nos – pillantott le rá Damon –, ez már nem tűnik problémának, ugye? Úgy látom, boldog, hogy elfelejthetted téged. – Rosszindulatú mosolyt vetett Stefanra. – De amint rendesen magához tér, majd kiderül. Akkor megkérdezhetjük, melyikünket választja. Egyetértesz?

Stefan megrázta a fejét. – Hogyan javasolhatsz egyáltalán ilyet? Azok után, ami... – Elhallgatott.

– Katherine-nel történt? *Én* ki merem mondani, még ha te nem is. Katherine ostobán döntött, és megfizette az árát. Elena más; ő tudja, mit akar. De nem számít, ha nem egyezel bele – tette hozzá a tiltakozni készülő Stefanba fojtva a szót. – Az a helyzet, hogy Elena gyenge, és vérre van szüksége. Gondoskodom róla, hogy megkapja, aztán kiderítem, ki tette ezt vele. Te vagy jössz, vagy nem. Ahogy akarod.

Azzal felállt, és Elenát is magával rántotta. – Menjünk.

Elena szívesen követte, örült, hogy elindulnak. Az erdő izgalmas volt így éjszaka; ez még soha nem tűnt fel neki. Baglyok gyászos vadászikoltása hallatszott a fák közül, és szarvasegerek rohantak szét a lába előtt. A levegő foltokban hidegebb volt, mert lehült az erdő mélyedéseiben. Elena úgy találta, könnyű némán siklani Damon mellett az avaron; csak arra kell figyelnie, hova lép. Nem nézett hátra ellenőrizni, hogy Stefan követi-e őket.

Felismerte azt a helyet, ahol elhagyták az erdőt. Már járt ott azelőtt. De most valamilyen felfordulás volt: vörös és kék fények villogtak az autókon, spotlámpák világították meg az emberek sötét csoportjait. Elena kíváncsian bámulta őket. Többen ismerősnek tűntek. Az a nő például, a vékony, barázdált arcával és az aggodalmas tekintetével... Judith néni? És mellette a magas férfi... Judith néni vőlegénye, Robert?

Még valakinek ott kellene lennie velük, gondolta Elena. Egy kisgyereknek, akinek éppen olyan világos a haja, mint az övé. De akárhogy is próbálta, nem tudta felidézni a nevét.

A két egymást átkaroló lányra, akik a rendőrök gyűrűjében álltak, *azokra* viszont emlékezett. A kis vörös, aki sír, Bonnie. A magasabb, a rengeteg sötét hajával Meredith.

– De *nem* a vízben van – mondta éppen Bonnie egy egyenruhásnak. A hangja hisztérikusan remegett. – Láttuk, ahogy Stefan kiemeli. Már rengetegszer elmondtam.

– És itt otthagytátok vele?

– Muszáj volt. A vihar egyre erősebb lett, és valami közeledett...

– Ezt hagyjuk – vágott közbe Meredith. Alig tűnt higgadtabbnak Bonnie-nál. – Stefan azt mondta, hogy ha... ha itt kell hagyania, akkor a fűzfák alá teszi.

– És hol van most Stefan? – kérdezte egy másik egyenruhás.

– Nem tudjuk. Visszamentünk segítségért. Valószínűleg követett minket. De hogy mi történt... Elenával... – Bonnie visszafordult, és Meredith vállába temette az arcát.

Miattam ilyen feldúltak, döbbsent rá Elena. Milyen butaság. De ezt rögtön tisztázhatom is. Elindult a fény felé, de Damon visszahúzta. Elena sebzetten pillantott rá.

– Ne így. Válaszd ki, kiket szeretnél, és mi idehozzuk neked – közölte vele a férfi.

– Hogy minek szeretnék kiket?

– Enni belőlük, Elena. Most már vadász vagy. Ők a zsákmányaid.

Elena kételkedve nyomta a nyelvét a szemfogához. Semmi nem tűnt ennivalónak. Viszont, ha már Damon ezt mondta, hajlandó volt adni egy esélyt az elméletnek. – Válassz te! – felelte engedelmesen.

Damon hátrabillentette a fejét, és elkeskenyedett szemréssel pillantott végig a tömegben, mint egy híres festményt tanulmányozó szakértő. – Mit szólnál pár kedves kis mentőshöz?

– Nem – válaszolta mögöttük egy hang.

Damon Stefanra pillantott a válla felett. – Miért ne?

– Mert már így is elég szörnyűség történt. Lehet, hogy emberi vérre van szüksége, de nem kell vadásznia hozzá. – Stefan arca zárkózott és ellenséges volt, de komor eltökéltség ült rajta.

– Van más megoldás? – kérdezte Damon gúnyosan.

– Tudod, hogy van. Keress valakit, aki önként vállalkozik a dologra... vagy akit rá lehet venni. Valakit, aki megtenné Elenáért, és aki mentálisan elég erős ahhoz, hogy megbirkózzon a feladattal.

– És, gondolom, azt is tudod, hol találhatok egy ilyen jellem-óriást?

– Hozd az iskolához. Ott találkozunk – válaszolta Stefan, majd eltűnt.

Otthagyták a nyüzsgést, a villogó fényeket, a rohangáló embereket. Induláskor Elena észrevett valami furcsát. A folyó közepén a lámpák fényében egy autó volt. Csak az első lökhárító lógott ki vízből.

Milyen hülye hely a parkoláshoz, gondolta Elena, miközben követte Damont vissza az erdőbe.

Stefan ismét elkezdett érezni.

Fájt. Azt hitte, már soha nem fog neki fájni semmi, nem fog érezni semmit. Amikor kihúzta Elena élettelen testét a sötét vízből, azt hitte, már soha semmi nem tudja bántani, mert semmi nem érhet fel ahhoz a pillanathoz.

De tévedett.

Megtorpant, és a jó kezével egy fába kapaszkodva megállt lehajtott fejjel, és nagyokat lélegezett. Amikor a vörös köd elosz-

lott, és ismét látni kezdett, folytatta az útját, de a mellkasában égő fájdalom csak nem múlt. Ne gondolj rá, győzködte magát, bár tudta, hogy hiába.

De Elena nem halt meg igazából. Ez csak számít egy kicsit, nem? Azt hitte, soha többé nem hallja a hangját, nem érzi az érintését...

Ám amikor a lány az előbb megérintette, meg is akarta ölni.

Stefan ismét megállt, és előregörnyedt, attól félt, hogy rosszul lesz.

Így látni Elenát rosszabb volt, mint kihűlve, holtan megpillantani. Lehet, hogy ezért hagyta Damon életben. Lehet, hogy ez volt Damon bosszúja.

És lehet, hogy pont azt kellene tennie, amit Damon megölése utánra tervezett. Várni hajnalig, majd levenni az ezüstgyűrűt, ami megvédi a napfénytől. Kiállni, és megfürödni a napsugarak tüzes ölelésében, amíg le nem égetik a csontjairól a húst, és meg nem szüntetik a fájdalmat egyszer s mindenkorra.

De tudta, hogy nem fogja megtenni. Amíg Elena itt van a földön, nem hagyja el. Még akkor sem, ha a lány utálja, ha rá vadászik. Bármit megtenne, hogy megvédelmezze.

Stefan került egyet a vendégház felé. Meg kell mosakodnia, mielőtt emberek közé megy. A szobájában lemosta a vért az arcáról és a nyakáról, és megvizsgálta a karját. Már megindult a gyógyulás, és némi koncentrációval fel is gyorsíthatja a folyamatot. Nagyon kezdett fogyni az Ereje; a bátyjával való harc legyengítette. De ez fontos volt. Nem a fájdalom miatt – azt szinte észre sem vette –, hanem mert erősnek kell maradnia.

Damon és Elena az iskola előtt vártak rá. Stefan a sötétben is érezte a bátyja türelmetlenségét, és Elena vad, új lényét.

– A te érdekedben remélem, hogy ez működni fog – mondta Damon.

Stefan nem válaszolt. Az iskola aulájában is sokan nyüzsögtek. Az embereknek a Városatyák bálján kellett volna lenniük; ehelyett azok, akik a vihar miatt ott maradtak, fel-alá járkáltak, vagy kis csoportokba verődve beszélgettek. Stefan benézett a nyitott ajtón, és az elméjével egy konkrét személyt keresett.

Megtalálta. A sarokban egy szőke fej hajolt az asztal fölé.

Matt.

Matt felegyenesedett, és értetlenül körbenézett. Stefan utasította, hogy jöjjön ki hozzá. *Muszáj egy kis friss levegőt szívnod*, gondolta, Matt tudatalattijába közvetítve az üzenetet. *Kedved támadt kinézni egy pillanatra*.

Damonnek, aki ott állt láthatatlanul a fény mögött, azt mondta: *Vidd be Elenát az iskolába, a fotólaborba! Ő tudja, merre van. Ne mutatkozzatok, amíg nem szólok*. Ezzel elhátrált, és várta, hogy Matt megjelenjen.

Matt megviselt arcát a holdtalan égbolt felé fordítva sétált ki. Erősen összerezett, amikor Stefan megszólította.

– Stefan! Hát itt vagy! – Elkezeredtség, remény és félelem küzdött az arcán. Odasietett Stefanhoz. – Vissza... visszahozták már? Van valami hír?

– *Té* mit hallottál?

Matt egy pillanatra rámeredt, mielőtt válaszolt volna. – Bonnie és Meredith idejöttek, és azt mondták, hogy Elena leesett a Wickery hídról a kocsimmal. Azt mondták, hogy... – Elhallgattott, és nyelt egyet. – Stefan, az nem volt igaz, ugye? – A tekintetéből sütött a könnyörgés.

Stefan lesütötte a szemét.

– Ó, istenem – sóhajtott fel Matt rekedten. Hátat fordított Stefannak, és eltakarta a szemét. – Nem hiszem el, nem *tudom* elhinni. Nem lehet igaz.

– Matt... – érintette meg Stefan a vállát.

– Ne haragudj. – Matt hangja érdes és szaggatott volt. – Valószínűleg a poklok poklán mész keresztül, én meg csak tovább nehezítem a dolgot.

Jobban, mintsem gondolnád, futott végig Stefan gondolataiban, miközben lehanyatlott a karja. Azzal a szándékkal jött ide, hogy az Ereje segítségével győzi meg Mattet. De lehetetlennek tűnt. Nem volt képes ilyet tenni az első – és egyetlen – emberrel, aki a barátja lett ezen a helyen.

Nem volt más választása, mint elmondani Mattnek az igazat. Hadd döntsön maga, mindennek tudatában.

– Ha lenne valami, amit most azonnal megtehetnél Elenáért – kérdezte –, megtennéd?

Matt túlságosan bele volt veszve az érzelmeibe ahhoz, hogy megérdeklődjön, milyen idióta kérdés ez. – Bármit – felelte szinte dühösen, a kabátujjával a szemét dörzsölve. – Bármit megtennék érte. – Az arcára harciassághoz hasonlatos kifejezés ült ki, miközben Stefanra nézett, és szaggatottan lélegzett.

Gratulálok, gondolta Stefan, miközben hirtelen ásító ürességet érzett a gyomrában. *Nyertél magadnak egy utat a Homályzónába.*

– Gyere velem – mondta. – Mutatnom kell neked valamit.

Hlena és Damon a sötétkamrában várakoztak. Stefan érezte a jelenlétüket a kis oldalhelyiségben, miközben benyitott a fotóshelyiség ajtaján és bevezette Mattet.

– Ezeknek az ajtóknak zárva kellene lenniük – mondta Matt, miközben Stefan felkapcsolta a lámpát.

– Zárva is voltak – felelte Stefan. Nem tudta, mi mást mondhatna, hogy felkészítse Mattet arra, ami következik. Korábban még soha nem fedte fel szándékosan senki előtt, hogy kicsoda valójában.

Csendben állt, amíg Matt felé nem fordult. A terem hideg és néma volt, a levegő mintha összenyomta volna őket. Ahogy egyre jobban elnyúlt a pillanat, Matt csodálkozó arca, amely zsibbadt volt a gyásztól, egyre zavartabbá változott.

– Nem értem – szólalt meg Matt.

– Tudom, hogy nem. – Stefan tovább bámulta Mattet, és szándékosan lebontotta a gátakat, amelyek elrejtették Erejét az emberi szemek elől. Látta, ahogy Matt arcán a zavar félelemmé torzul. Matt pislogott, majd megrázta a fejét, miközben kapkodni kezdte a levegőt.

– Mi a...? – kezdte érdes hangon.

– Biztosan van pár dolog, amit furcsának találtál velem kapcsolatban – jelentette ki Stefan. – Hogy miért viselek napszemüveget fényben. Miért nem eszem. Miért olyan jók a reflexeim.

Matt most már háttal állt a sötétkamrának. A nyaka úgy rángatózott, mintha nyelni próbálna. Stefan a ragadozóérzékeivel hallotta, milyen sebesen ver a szíve.

– Nem – mondta Matt.

– *Biztosan* csodálkoztál, *biztosan* megkérdezted magadban, miért különbözöm annyira másoktól.

– Nem. Úgy értem... nem érdekel. Nem ütöm az orrom olyasmibe, ami nem az én dolgom. – Matt az ajtó felé oldalazott, a tekintete alig észrevehetően arrafelé rebhent.

– Ne, Matt. Nem akarlak bántani, de nem hagyhatom, hogy most elmenj. – Stefan érezte az alig palástolt vágyat, ami a rejtőzködő Elenából áradt. *Várj még*, mondta neki.

Matt mozdulatlanul merevedett, és nem próbálkozott tovább a kiszabadulással. – Ha rám akartál ijeszteni, sikerült – szólalt meg csendesen. – Mit szeretnél még?

Most, mondta Stefan Elenának. Mattnek annyit szólt: – Fordulj meg.

Matt megfordult. És elnyomott egy kiáltást.

Elena állt ott, de nem az az Elena, akit aznap délután látott. A lány lába most csupasz volt a hosszú ruha szegélye alatt. A ráta-padó fehér muszlin vékony rétegeit a fényben szikrázó jeges kristályok borították. A bőrének, ami mindig is világos volt, lett egy furcsa, télies árnyalata, a sápadt, szőke haját pedig mintha ezüstös fátyol borítaná. A legnagyobb különbség azonban az arcán látszott. Mélykék szeme félig le volt hunyva, már-már álmosnak tűnt, mégis természetellenesen ébernek. A lány ajkát érzéki várakozás és éhség

torzította el. Elena szebb volt, mint életében valaha, de a szépsége ijesztő benyomást keltett.

Ahogy Matt bénultan figyelte, Elena rózsaszín nyelve előbukkant, és megnyalta az ajkát.

– Matt – ejtette ki az első hangot elnyújtva. Majd elmosolyodott.

Stefan hallotta, ahogy a fiú hitetlenkedve beszívja a levegőt, majd szinte felzokog, miközben hátrálni kezd.

Semmi baj, üzentte Mattnek egy Erőhullámon. Amikor Matt a döbbenettől tágra nyílt szemmel felé kapta a fejét, hozzátette: – Szóval most már tudod.

Matt tekintete arról árulkodott, hogy nem akarta tudni, és Stefan látta az arcán a tagadást. De Damon is kilépett Elena mellé, és egy kicsit jobbra állt meg, jelenlétével is hozzájárulva a helyiség feszült atmoszférájához.

Matt körbe volt véve. Hárman körülállták, embertelenül szépek voltak, és fenyegetőek.

Stefan érezte Matt rettegésének szagát. A nyúl tehetetlen rettegését a rókától, az egéret a bagolytól. És Matt joggal félt. Ők vadászok, a fiú zsákmány. Az ő dolguk az, hogy megöljék a hozzá hasonlókat.

És ekkor az ösztönök kezdtek irányíthatatlanná válni. Matt ösztönösen bepánikolt, és el akart futni, ami mindenféle reflexeket váltott ki Stefanból. Amikor a zsákmány elfut, a ragadozó üldözni kezdi; ez ilyen egyszerű.

Mind a három ragadozó fel volt húzva, ugrásra készen állt, és Stefan érezte, hogy nem felel a következményekért, ha Matt megugrik.

Nem akarunk bántani, tudatta Mattel. *Elenának van rád szüksége, és amit elvesz tőled, az nem fog súlyos kárt okozni benned. Még*

csak fájni sem kell, Matt. De Matt izmai még mindig menekülésre készen feszültek meg, és Stefan ráébredt, hogy ők hárman fenyegetően, minden egérutat elzárva szorítják egyre jobban a sarokba.

Azt mondtad, bármit megtennél Elenáért, emlékeztette Mattet kétségbeesetten, majd végignézte, ahogy a fiú meghozza a döntését.

Matt kifújta a levegőt, a testéből kiszállt a feszültség. – Igazad van, megígértem – suttogta. Láthatóan összeszedte a bátorságát, mielőtt folytatta volna. – Mire van szüksége?

Elena előrehajolt, és Matt nyakára tette az ujját, az ütőere engedelmes vonalát követve.

– Ne azt! – mondta Stefan gyorsan. – Nem kell megölnöd. Mutasd meg neki, Damon! – Amikor a bátyja nem reagált, hozzátette, *mutasd meg neki.*

– Próbáld meg itt vagy itt – mutatott oda Damon orvosi precizitással, miközben megemelte Matt állát. Elég erős volt ahhoz, hogy Matt ne tudjon kiszabadulni a szorításából, és Stefan érezte, ahogy a fiú ismét pánikolni kezd.

Bízz bennem, Matt! A fiú mögé lépett. *De neked kell döntened,* fejezte be, miközben váratlanul előntötte az együttérzés. *Még meggondolhatod magad...*

Matt habozott, majd összeszorított foggal válaszolt. – Nem. Még mindig segíteni akarok. Segíteni akarok rajtad, Elena.

– Matt – suttogta a lány, nehéz pillájú drágakő szemével a fiút nézte. Aztán a tekintete lejjebb vándorolt a torkán, és az ajka éhesen szétnyílt. Semmi jele nem volt a bizonytalanságnak, ami akkor fogta el, amikor Damon azt javasolta, egyen a mentősökből. – Matt – mosolyodott el ismét, majd lecsapott, olyan sebességgel, mint egy ragadozó madár.

Stefan Matt hátára tette a tenyerét támogatásképpen. Amikor Elena fogai a bőre alá hatoltak, Matt egy pillanatra megpróbálta elrántani magát, de Stefan gyorsan azt gondolta, *ne küzdj ellene! Attól fájni fog.*

Miközben Matt megpróbált ellazulni, váratlan segítséget kapott Elenától, akiből egy kis, habzsoló farkaskölyök boldog, meleg gondolatai áradtak belé. Ezúttal rögtön sikerült ráéreznie a harapás módjára, és ártatlan büszkeség és növekvő elégedettség töltötte el, miközben az éhség sajgása fokozatosan csillapodott. És egyre többre értékelte Mattet is, döbönt rá Stefan váratlan féltékenységgel. Őt nem utálta, és nem próbálta megölni, mert nem jelentett veszélyt Damonre. Mattet kedvelte.

Stefan hagyta, hogy annyit igyon, amennyi még biztonságos, majd közbeavatkozott. *Ennyi elég lesz, Elena. Nem akarsz kárt tenni benne.* Mégis Stefan, Damon és a spiccesnek tűnő Matt közös erőfeszítésére volt szükség ahhoz, hogy lehámozzák Elenát a fiú nyakáról.

– Most pihenésre van szüksége – jelentette ki Damon. – Elviszem valahova, ahol biztonságban lesz. – Ez nem kérdés volt; csak tájékoztatta Stefánt.

Miközben távoztak, fejben hozzátette csak Stefannak: *nem felejtettem el, hogy megtámadtál, öcsém. Ezért még számolunk.*

Stefan utánuk bámult. Észrevette, hogy Elena nem veszi le a tekintetét Damonról, hogy kérdés nélkül követi. De már nem forgott veszélyben; Matt vérétől erőre kapott, amennyire kellett. Stefan ebbe kapaszkodott, és azt mondogatta magának, hogy csak ez számít.

Megfordult, hogy Matt kába arcába nézzen. A fiú az egyik műanyag székre rogyott, és egyenesen maga elé meredt.

Majd Stefanra emelte a tekintetét, és komoran figyelték egymást.

– Szóval – jelentette ki Matt –, most már tudom. Megrázta a fejét, és kicsit elfordította. – De még mindig nem vagyok képes elhinni – dűnnyögte. Az ujjait óvatosan a nyakához emelte, majd elfintorodott. – Ezt leszámítva. – Összehúzta a szemöldökét. – Az a fickó... Damon. Ő kicsoda?

– A bátyám – válaszolta Stefan érzelemmentes hangon. – Honnan tudod a nevét?

– Múlt héten ott járt Elenáéknál. A kiscica fújt rá. – Matt elhallgatott, és láthatóan még valami az eszébe jutott. – Bonnie meg valami ezoterikus rohamot kapott.

– Látomása volt? Mit mondott?

– Azt mondta... azt mondta, hogy a halál ott van a házban.

Stefan az ajtóra nézett, amin Damon és Elena távozott. – Igaza volt.

– Stefan, mi folyik itt? – Matt hangjában könnyörgés csendült. – Még mindig nem értem. Mi történt Elenával? Örökre ilyen marad? Nem tehetnénk valamit?

– Milyen marad? – kérdezte Stefan nyersen. – Zavart? Vámpír? Matt elkapta a tekintetét. – Mindkettő.

– Ami az elsőt illeti, most, hogy evett, lehet, hogy racionálisabb lesz. Legalábbis Damon így gondolja. Ami a másikat, azon csak egy módon tudsz változtatni. – Miközben Matt szemében remény csillant, Stefan folytatta. – Szerezhetsz egy karót, és beledöfheted a szívébe. Akkor nem lesz vámpír. Egyszerűen csak halott.

Matt felállt, és az ablakhoz sétált.

– De ezzel nem te ölnéd meg, mert már meghalt. A folyóba fulladt, Matt. De mivel elég vért kapott tőlem – Stefan hangja kicsit

elcsuklott – és a bátyámtól, mint kiderült, nem halt meg, hanem átváltozott. Vadászként ébredt, mint mi is. Mostantól az is marad.

Matt még mindig hátat fordítva válaszolt. – Mindig is tudtam, hogy van veled valami. Azt mondogattam magamnak, hogy csak azért, mert külföldi vagy. – Dühös volt magára, és csóválta a fejét. – De mélyen legbelül tudtam, hogy ennél többről van szó. Valami mégis azt súgta, bízhatok benned, és bíztam is.

– Mint amikor eljöttél velem megszerezni a verbénát.

– Aha. Mint akkor. – Kis szünet után Matt hozzátette: – Most már elmondod, mi az ördögnek kellett?

– Elena védelméhez. *Én* távol akartam tőle tartani Damont. De úgy tűnik, *ő* egyáltalán nem ezt akarta. – Nem tudta elnyomni a hangjában a keserűséget, a nyers csalódást.

Matt megfordult. – Ne ítéld el a körülmények ismerete nélkül, Stefan. Ez az egyik, amit megtanultam.

Stefan meglepődött, majd kis, örömtelen mosolyt vetett Mattre. Mint Elena exei, most már ugyanolyan helyzetben voltak. Kíváncsi volt, képes lesz-e ő is arra a nagyvonalúságra, amire Matt. Hogy úriemberként fogadja a vereséget.

Úgy érezte, nem.

Odakint zajongás támadt. Emberi fül számára nem volt hallható, és Stefan szinte oda sem figyelt – amíg a szavak el nem érték a tudatát.

Ekkor döbrent rá, mit tett ugyanebben az iskolában pár órával korábban. Egészen addig a pillanatig meg is feledkezett Tyler Smallwoodról és a keményfiúkról.

Most, hogy eszébe jutottak, a szégyentől és a rettenettől összeszorult a torka. Félőrült volt az Elena iránt érzett gyász miatt, és elment az esze a nyomás alatt. De ez nem mentség arra, amit tett.

Mind meghaltak? Ő, aki megesküdött, hogy nem fog ölni, hat embert megölt volna aznap?

– Stefan, várj! Hová mész? – Amikor Stefan nem válaszolt, Matt félig futva követte az udvarra. Az udvar túloldalán Mr. Shelby állt a hombár mellett.

A takarító arca szürke volt, és a rémület ráncai barázdálták. Úgy tűnt, kiabálni próbál, de csak kis, rekedtes lihegés jött ki a torkán. Stefan félretolta, benézett a helyiségbe, és furcsa *déjà vu* tört rá.

Úgy nézett ki, mint a Darabolós Gyilkos szobája a Kísértetházban. Leszámítva, hogy ez nem a látogatók számára berendezett előkép volt. Hanem igazi.

Mindenütt holttestek heverték faszilánkok és üvegcserepek között. Minden látható felületet vörösesbarnára száradt vér borított. Egyetlen pillantás elég volt hozzá, hogy tudják, mi történt: a holttestek nyakán élénklila sebek virítottak. Csak Caroline nyaka volt érintetlen, a tekintete viszont üresen meredt a semmibe.

Stefan mögött Matt lihegett. – Stefan, ugye nem Elena... ugye nem...

– Maradj csendben! – válaszolta Stefan kurtán. Hátrapillantott Mr. Shelbyre, de a takarító már visszabotorkált a kocsijához, és éppen nekidőlt. Üveg csikordult Stefan lába alatt, miközben a fiú letérdelt Tyler mellé.

Nem halt meg. A felismeréstől megkönnyebbülés öntötte el Stefánt. Tyler mellkasa gyengén ugyan, de mozgott, és amikor Stefan felemelte a fiú fejét, a szeme résnyire kinyílt, bár kába és zavaros volt.

Nem emlékszel semmire, közölte vele Stefan gondolatban. Még végig sem mondta, már csodálkozott, hogy miért vacakol ezzel egyáltalán. Egyszerűen örökre el kellene hagynia Fell's Churchöt.

De nem tenne ilyet. Amíg Elena itt van, semmiképpen.

Mentálisan letapogatta a többi áldozat ájult elméjét, és ugyanezt közölte velük is, mélyen behatolva a tudatukba. *Nem emlékeztek rá, ki támadott rátok! Az egész délutánból semmire!*

Miközben ezzel végzett, érezte, hogy úgy reszket a mentális Ereje, mint a túlerőltetett izmok. Közel állt a kiégéshez.

Odakint Mr. Shelby végre megtalálta a hangját, és kiabálni kezdett. Stefan fáradtan hagyta, hogy Tyler feje visszahulljon a földre, majd megfordult.

Matt ajkai hátrahúzódtak, az orrcimpája pedig remegett, mintha valami gusztustalan szag csapta volna meg. A tekintete idegen volt. – Nem Elena tette – suttogetta –, hanem te.

Fogd be! Stefan kinyomakodott mellette az éjszaka kegyes hűvösebe, és eltávolodott a helyiségtől, miközben érezte, hogy a jeges levegő forró arcába csap. Az ebédlő környékén felhangzó iparkodó léptek elárulták, hogy pár ember végre meghallotta a takarító kiáltásait.

– Te tetted, igaz? – Matt követte Stefant a pályára. Hallatszott a hangján, hogy próbálja megérteni.

Stefan megpördült. – Igen, én – vicsorogta. Farkasszemet nézett Mattel, nem is próbálta elrejtteni a dühös rosszindulatot az arcáról. – Mondtam már, Matt, hogy vadászok vagyunk. Gyilkosok. Ti vagytok a birkák, mi a farkasok. És Tyler minden egyes nap kihívta maga ellen a sorsot, mióta idejöttem.

– Egy orrbavágást megérdemelt volna, tiszta sor. Mint ahogy meg is kapta tőled. De... ezt? – Matt farkasszemet nézve közeledett Stefan felé, félelem nélkül. Volt benne bátorság, ezt Stefan kénytelen volt elismerni. – És még csak nem is sajnálsz? Nem bánthat meg?

– Miért kellene? – kérdezte Stefan hidegen és üresen. – Te megbánod, ha túl sok marhasültet eszel? Sajnálod a tehenet? – Matt viszolygó hitetlenkedését látva folytatta, hiába fájt egyre jobban a szíve. Jobb, ha mostantól Matt távol tartja magát tőle, nagyon távol. Vagy úgy végezheti, mint azok a hombárban. – Az vagyok, ami vagyok, Matt. És ha nem tetszik, akkor el is tűnhetsz a közelemből.

Matt pár másodpercig állta még a tekintetét, és viszolygó hitetlenkedése viszolygó kiábrándultsággá változott. Az állá körül megfeszültek az izmok. Aztán szó nélkül sarkon fordult, és elsétált.

Elena a temetőben volt.

Damon hagyta ott, miután utasította, hogy ne mozduljon, amíg vissza nem ér. De Elena nem akart mozdulatlanul ülni.

Fáradt volt, de álmos nem, az új vér pedig úgy hatott rá, mint egy nagy adag koffein. El akart indulni körülnézni.

A temető csupa élet volt, bár egyetlen ember sem tartózkodott a közelben. Az árnyékban egy róka settenkedett a folyómeder felé. Kisebb rágcsálók fúrták magukat a hosszú, vékony fűbe a síremlékek mellett, visítotak és rohángáltak. Egy gyöngybagoly szállt el szinte némán a romtemplom felé, aztán egy vérfagyasztó rikoltás kíséretében leszállt a harangtoronyra.

Elena felállt, és utánament. Ez sokkal jobb, mint a fűben bujkálni, mint egy egér vagy pocok. Érdeklődve pillantott körbe, kiélekedett érzékszerveivel vizsgálta a templomot. A tető legnagyobb része beomlott, csak három fal állt, de a harangtorony úgy tört a magasba, mint egy magányos emlékmű.

Az egyik oldalán Thomas és Honoria Fell sírja, egy nagy kőláda állt. Elena őszinte érdeklődéssel nézett fehér márványarcukra.

Békés pózban feküdtek ott, lehunytt szemmel, a mellkasukon összefont kézzel. Thomas Fell komornak és egy kicsit szigorúnak tűnt, de Honoria egyszerűen csak szomorúnak. Elenának a szülei jutottak eszébe, amint egymás mellett fekszenek az új temetőben.

Ez az! Hazamegyek, gondolta. Csak most jutott eszébe az otthona. Már képes volt felidézni a szép kis szobáját a kék függönyökkel és a cseresznyefa bútorokkal meg a kis kandallóval. És a szekrény aljában, a deszkák alatt van valami fontos.

Olyan ösztönök vezették vissza a Maple Streetre, amelyek az emlékeknél mélyebben rögzültek benne. Egy vénségesen vén házhoz ért, az utcára nagy üveges veranda nézett. Robert autója ott parkolt a kocsifelhajtón.

Elena elindult a bejárati ajtó felé, majd megállt. Nem jutott eszébe, miért, de az embereknek nem szabad meglátniuk. Habozott egy kicsit, azután fürgén felszaladt a birsalmafán a hálószobája ablakához.

De oda nem juthat be anélkül, hogy észrevennék. Egy nő ült az ágyon, és az ölében heverő vörös selyemkimonót bámulta. Judith néni. Robert állt a ruhásszekrény mellett, és beszélt hozzá. Elena még az üvegen keresztül is ki tudta venni, mit mond.

– ...holnap megint odamennek – magyarázta. – Ha nem lesz vihar. Az erdő minden négyzetcentiméterét átfésülik, és meg fogják találni, Judith. Meglátod. – Judith néni nem válaszolt, Robert pedig egyre elkeseredettebben folytatta. – Nem adhatjuk fel, bármit is mondanak a lányok...

– Nincs értelme, Bob – emelte fel végül Judith néni a fejét. A szeme vörös volt, de száraz. – Nincs értelme.

– A mentőakciónak? Nem hagyom, hogy ilyeneket mondjál. – Robert Judith néni mellé lépett.

– Nem, csak annyi, hogy... bár tudom a szívem mélyén, hogy nem találják meg élve. Úgy értem... semminek. Nekünk. Ami ma történt, az én hibám volt...

– Ez nem igaz. Csak egy ostoba baleset volt.

– Igen, de miattunk történt meg. Ha nem lettem volna olyan szigorú vele, akkor nem hajtott volna el egyedül, és nem került volna bele a viharba. Ne, Bob, ne próbálj elhallgattatni, azt akarom, hogy idefigyelj rám. – Judith néni nagy levegőt vett, és folytatta. – És nem csak a mai napról van szó. Elenának már régóta gondjai voltak, amióta csak elkezdődött az iskola, és én valahogy becsuktam a szemem a jelekre. Mert túlságosan el voltam foglalva magammal – *velünk* – ahhoz, hogy odafigyeljek. Most már látom. És most, hogy Elena... már nincs... nem akarom, hogy Margarettel ugyanez történjen.

– Mit akarsz ezzel mondani?

– Azt akarom mondani, hogy nem mehetek hozzád olyan hamar, mint terveztük. Talán soha. – Halkan beszélt, anélkül, hogy a férfira nézett volna.

– Margaret már így is túl sok mindent elveszített. Nem akarom, hogy úgy érezze, engem is elveszít.

– Nem fog elveszíteni téged. Inkább nyer még egy embert, mert én gyakrabban leszek itt. Tudod, hogyan érzek iránta.

– Ne haragudj, Bob, én ezt másképp látom.

– Ezt nem mondhatod komolyan. Azok után, hogy annyi időt itt töltöttem... annyi mindent megtettem...

Judith néni hangja száraz és ellentmondást nem tűrő volt. – De *komolyan* gondolom.

Elena kíváncsian figyelte Robertet a tetőről. A férfi halántékán egy ér lüktetett, és vörös lett az arca.

– Holnapra meggondolod magad – jelentette ki.

– Nem fogom.

– Nem gondolod komolyan...

– De *igen*. Ne próbáld bemagyarázni, hogy meggondolom magam, mert nem fogom.

Robert egy pillanatra tehetetlenségtől feszült arccal állt, majd elsötétült a tekintete. Amikor megszólalt, a hangja szenvtelen volt és hideg. – Értem. Nos, ha ez a döntésed, jobb, ha most azonnal távozom.

– Bob! – Judith néni döbbenten fordult meg, de a férfi már nem volt sehol. Judith néni imbolyogva felállt, mintha nem lenne biztos benne, hogy utánamenjen-e. A vörös anyagot gyűrögette.

– Bob! – kiáltotta ismét, kicsit türelmetlenebbül, majd megfordult, hogy lerakja az ágyra Elena kimonóját, mielőtt követné a férfit.

De ahogy megfordult, elállt a lélegzete, és a szája elé kapta a kezét. Az egész teste megmerevedett. A tekintete Elena tekintetébe fúródott az üveg ezüsttábláján keresztül. Egy másodpercig így meredtek egymásra, mozdulatlanul. Aztán Judith néni sikítani kezdett.

Valami lerángatta a fáról, és a lány egy felháborodott nyávogás kíséretében leesett, majd a talpán landolt, mint egy macska. A térde egy pillanattal később ért földet, és le is horzsolódott.

Elena karomná görbített ujjakkal támadója felé kapott. Damon elhessegette a kezét.

– Miért rángattál le? – követelt magyarázatot Elena.

– Miért nem maradtál ott, ahol leraktalak? – vágott vissza Damon.

Egyformán dühösen meredtek egymásra. Aztán Elena figyelme másra terelődött. A sikoltozás nem maradt abba odafent, de némi zajongás és ablakcsapkodás társult hozzá. Damon a ház mellé terelte a lányt, nehogy meglássák őket odafentről.

– Tűnjünk el innen! – mondta finnyásan, miközben felpillantott. Anélkül, hogy megvárta volna a választ, elkapta Elena karját. A lány ellenállt.

– Muszáj bemennem!

– Nem teheted – vetett rá Damon egy farkasmosolyt. – És ezt szó szerint értem. Nem *tudsz* bemenni oda. Nem hívtak be.

Elena átmenetileg beletörődve a vereségbe hagyta, hogy a férfi pár lépéssel odébb vonszolja. Majd ismét megvetette a sarkát.

– De meg kell szereznem a naplóm!

– A mit?

– Ott van a szekrényben, az alsó deszka alatt. És szükségem van rá. Nem tudok aludni a naplóm nélkül. – Elena nem értette, miért csinál ekkora ügyet az egészségből, de fontosnak tűnt számára.

Damon elkéseredetten nézett fel, majd felderült az arca. – Tessék – mondta higgadtan, csillogó szemmel. Kihúzott valamit a kabátjából. – Itt van.

Elena kételkedve szemezett a könyvecskével.

– Ez a te naplód, nem?

– Igen, de ez a régi. Az újat akarom.

– Kénytelen leszel ezzel beérni, mert mást nem kapsz. Gyere, mielőtt még felébreszted az egész szomszédságot. – Damon hangja ismét hideggé és parancsolóvá vált.

Elena megszemlélte a kezében lévő könyvet. Kicsi volt, kék bársonykötésben, egy rézlakattal. Lehet, hogy nem a legújabb, de ismerősnek tűnt. Úgy döntött, elfogadható megoldás.

Hagyta, hogy Damon kivezesse az éjszakába.

Nem kérdezte, hova mennek. Nem igazán érdekelte. De felismerte a házat a Magnolia Avenue-n: Alaric Saltzman lakott ott.

És valóban Alaric nyitott ajtót, és hívta be Elenát és Damont. De a történelemtanár furcsán nézett ki, mintha nem igazán látaná őket. A tekintete üveges volt, és úgy mozgott, mint egy automata.

Elena megnyalta az ajkát.

– Nem – jelentette ki Damon röviden. – Ezt nem fogjuk megharapni. Van benne valami gyanús, de a házában biztonságban leszel. Én már aludtam itt. Erre, fel. – Felvezette a lányt egy lépcsőn a padlásra, amelynek egyetlen apró ablaka volt. Tele volt mindenféle

holmival: szánkókkal, sílécekkal, egy függőágygal. A tulsó végén egy régi matrac hevert a padlón.

– Nem is fogja tudni, hogy itt vagy. Feküdj le. – Elena engedelmeskedett, és felvett egy természetesnek tűnő pózt. A hátára feküdt, és összefonta a kezét a mellkasára helyezett naplón.

Damon egy viaszosvászon-darabot dobott Elena csupasz lábára.

– Aludj, Elena! – mondta.

Főlé hajolt, és a lány egy pillanatra azt hitte, hogy... tenni fog valamit. A gondolatai túl zavarosak voltak. De a férfi sötét szeme betöltötte a látóterét. Aztán Damon felegyenesedett, és Elena ismét tudott levegőt venni.

A padlás homálya borult rá. Elena lehunyta a szemét, és elaludt.

Lassan tért magához, és fokozatosan rakta össze, hogy hol is van. Láthatóan egy padláson. Mit keres itt?

Egerek vagy patkányok zörögtek a viaszosvászonnal borított tárgyak között, de nem zavarta a hangjuk. Halványsápadt fény derengett a csukott ablak szélénél. Elena lerúgta rögtönzött takaróját, és felkelt.

Nyilvánvaló volt, hogy valakinek a padlásán van, de nem ismer-te fel a helyet. Úgy érezte, mintha hosszú betegségből éledezne. Milyen nap lehet? – töprengett.

Hangokat halott odalentről. A földszintről. Valami azt súgta, legyen óvatos, és maradjon csendben. Nem akart feltűnést kelteni. Hang nélkül kinyitotta a padlásajtót, és óvatosan lelopózott egy szinttel lejjebb. Odalent egy nappalit talált. Felismerte: azon a kanapén ült, amikor Alaric Saltzman bulit rendezett. Ramsey-ék házában van.

És Alaric Saltzman odalent álldogál. Elena látta a szőkésbarna feje búbját. A hangja meglepte. Pár másodperc alatt rájött, hogy azért, mert egyáltalán nem tűnt sem ostobának, sem önelégültnek, mint az órákon általában. És nem is vulgáropszichológiai hülyeségeket hablatyolt. Hűvösen, határozottan beszélt két másik férfihöz.

– Bárhol lehet, akár az orrunk előtt is. De a legvalószínűbb, hogy elhagyta a várost. Talán az erdőben van.

– Miért az erdőben? – kérdezte az egyik férfi. Elena ezt a hangot is ismerte, és a kopasz fejet is. Mr. Newcastle volt az, a középiskola igazgatója.

– Ne feledjük, hogy az első két áldozatot az erdőben találták meg – válaszolta a másik férfi. Dr. Feinberg lehet az? – gondolta Elena. Mit keres itt? És én mit keresek itt?

– Nem, nem csak ezért – tette hozzá Alaric. A másik két férfi tisztelettel, sőt, alázatosan hallgatta. – Az erdőnek valamilyen szerepe van az egészben. Lehet, hogy ott van a búvóhelyük, valami odú, ahova elvonulhatnak, ha lebuknak. Ha létezik, meg fogom találni.

– Biztos benne? – kérdezte dr. Feinberg.

– Biztos vagyok – válaszolta Alaric kurtán.

– És maga szerint Elena is ott van – gondolkozott el az igazgató.

– De ott is marad? Vagy visszajön a városba?

– Nem tudom. – Alaric tett pár lépést, majd elvett egy könyvet a dohányzóasztalról, és szórakozottan végighúzta rajta a hüvelykujját. – Úgy deríthetjük ki, ha például figyeljük a barátait. Bonnie McCullogh-ot és azt a sötéthajú lányt, Mereditht. Valószínűleg ők találkoznak vele elsőként. Ez így szokott lenni.

– És ha megtaláljuk? – kérdezte dr. Feinberg.

– Azt bízzák csak rám – felelte Alaric csendesen és komoran. Becsapta a könyvet, és kellemetlenül végleges mozdulattal ledobta az asztalra.

Az igazgató a karórájára pillantott. – Jobb, ha most indulok, a mise tízkor kezdődik. Gondolom, mindketten ott lesznek. – Kifelé menet megállt, és bizonytalanul visszapillantott. – Alaric, remélem, hogy meg tudja ezt oldani. Amikor idekértem, még nem fajultak el ennyire a dolgok. Most kezdek aggódni...

– *Meg* tudom oldani, Brian. Már mondtam, hogy bízzák rám. Jobban szeretné, ha a Robert E. Leevel nemcsak, mint a tragédia színhelyével, hanem mint „Boone megye kísértetjárta középiskolájával” lennének tele a lapok? A szellemek találkozóhelyével? Ahol élőhalottak mászkálnak? Ilyen reklámra vágyik?

Mr. Newcastle habozva beharapta az ajkát, majd még mindig elégedetlen tekintettel bólintott. – Rendben, Alaric. De csinálja gyorsan és tisztán. A templomban találkozunk. – Azzal távozott, dr. Feinberg pedig követte.

Alaric egy darabig csak állt, és a semmibe meredt. Végül bólintott magában, és ő is kiment.

Elena lassan visszaindult.

Hát ez meg mi volt? Össze volt zavarodva, mintha szabadon lebegne az időben és a térben. Tudni akarta, milyen nap van, miért van itt, és miért fél ennyire. Miért érzi ilyen erővel, hogy senki nem láthatja vagy hallhatja, senkinek sem szabad észrevennie, hogy itt van.

Körülnézett a padláson, de nem látott semmit, ami hasznára lehetett volna. Ahol korábban feküdt, csak a matrac és a vászondarab hevert – meg egy kis, kék könyv.

A naplója! Mohón felkapta, és kinyitotta, majd végigugrált a bejegyzéseken. Október 17-énél állt meg, ez nem segített az aznapi

dátum kiderítésében. De ahogy végigpillantott az írásokon, képek merültek fel benne, és felfűzött gyöngyökként álltak össze emlékek láncolatává. Elena lenyűgözve, lassan ült le a matracra. Visszalapozott a napló elejére, és elkezdte olvasni Elena Gilbert életét.

Amikor befejezte, elgyengült a rettegéstől és az elszörnyedéstől. Élénk foltok ugráltak és villogtak a szeme előtt. Olyan sok fájdalom állt azokon az oldalakon. Olyan sok terv, olyan sok titok, olyan sok vágy. Egy lány története, aki elveszettnek érezte magát a saját szülővárosában, a saját családjában. Kit keresett... valamit, valami olyat, amit soha nem érhetett el. De nem ettől kezdett a pánik lüktetni a mellkasában, és kiszívni minden erejét. Nem ezért érezte magát úgy, mintha zuhanna, még akkor is, amikor a tőle telhető legmozdulatlanabban ült. Attól pánikolt be, amire *visszaemlékezett*.

Most már mindenre emlékezett.

A hídra, a rohanó vízre. A rettegésre, amikor a levegő elhagyta a tüdejét, és csak folyadékot tudott belélegezni. Arra, hogy mennyire fáj. És arra a végső pillanatra, amikor elmúlt a fájdalom, amikor minden megszűnt. Amikor minden... megszűnt.

Ó, Stefan, annyira félted, gondolta. És most ugyanez a félelem kelt benne életre. Hogyan viselkedhetett úgy Stefannal az erdőben? Hogyan felejthette el őt, és mindazt, amit a számára jelentett? Mitől vált olyaná?

De tudta. Az elméje legmélyén tudta. Senki sem kelhet fel és sétálhat el egy fulladás után. Legalábbis élve.

Lassan felkelt, és odament az elsötétített ablakhoz. A sötét üveglap tükrében meglátta magát.

Nem az a kép volt, mint amikor álmában végigfutott egy tükrökkel borított folyosón, amelyek mintha önálló életre keltek volna. Ebben az arcban semmi aljasság, semmi kegyetlenség nem volt. De

hajszályira, mégis különbözött attól, amit látni szokott. A bőre halványan világított, és árulkodó üresség sugárzott a tekintetéből. Elena a nyaka két oldalához odanyomta az ujját. Itt vett tőle vért Stefan és Damon. Tényleg elégszer megtették, és ő is eleget kapott volna az ő vérükből?

Biztosan. És most az élete, a létezése hátralévő részében neki is úgy kell táplálkoznia, mint Stefannak. Muszáj lesz...

Térdre ereszkedett, és a homlokát a fal csupasz fájához nyomta. Nem vagyok rá képes. Hadd ne, erre nem vagyok képes, nem vagyok.

Soha nem volt vallásos. De a szíve mélyén egyre gyűlt a rettegés, és minden porcikája kegyelemért könyörgött. Hadd ne, gondolta. Kérlek, kérlek, segíts! Nem kért semmi konkrétat; annyira nem tudta összeszedni a gondolatait. Csak azt, hogy kérlek, segíts, ó, kérlek, *kérlek!*

Egy idő múlva ismét felkelt.

Az arca még mindig sápadt volt, de túlvilágian szép, mint egy belülről megvilágított finom porcelán. A szeme még mindig elmosódott volt az árnyékoktól, de elszántság tükröződött benne.

Meg kell találnia Stefant. Ha Elenán lehet még segíteni, a fiú tudni fogja a módját. És ha nem... nos, akkor még inkább szüksége van rá. Sehol nem akart lenni, csak vele.

Óvatosan behúzta maga mögött a padlásajtót. Alaric Saltzmannek nem szabad lelepleznie a búvóhelyét. A falon egy naptárat talált, amin december 4-ig át voltak húzva a napok. Négy nap telt el a múlt szombat óta. Négy napig aludt.

Amikor odaért a bejárathoz, összerándult a kinti fénytől. Fáj. Bár az ég annyira felhős volt, hogy az eső vagy a havazás elkerülhetetlennek tűnt, sajgott tőle a szeme. Kényszerítenie kellett magát,

hogy elhagyja a biztonságot jelentő házat, és rágta a rettegés, hogy ki kell mennie a szabadba. Kerítések mellett, a fák között maradvan suhant tova, készen arra, hogy az árnyékok közé olvadjon. Maga is árnyéknak érezte magát – vagy szellemnek, Honoria Fell hosszú, fehér ruhájában. Bárkit halálra rémítene, ha meglátná.

Ám minden elővigyázatosság feleslegesnek bizonyult. Senki sem járt az utcán, mintha kihalt volna a város. Elhagyatottnak tűnő házak, üres udvarok, bezárt boltok mellett sétált végig. Az utcákban parkoltak ugyan autók, de nem ült bennük senki.

Aztán észrevett egy alakot az égen, amitől muszáj volt megtorpannia. Egy fehér tornyot a vastag, fekete felhőréteg előtt. Elena lába remegett, miközben kényszerítette magát, hogy közelebb menjen az épülethez. Egész életében ismerte ezt a templomot, ezerszer látta már az oldalára vésett keresztet. Most mégis úgy settenkedett felé, mintha ketreche zárt állat lenne, amely bármikor kiszabadulhat és megharaphatja. Az egyik kezével megsimogatta a falat, és közeledett a kereszthez.

Amikor ujjai elérték a vízszintes szárát, a szeme könnyel telt meg, és fájni kezdett a torka. Elena végigsimított rajta a tenyerével, amíg teljesen be nem fedte a faragványt. Aztán a falnak dőlt, és sírni kezdett.

Nem vagyok gonosz, gondolta. Tettem olyan dolgokat, amiket nem kellett volna. Túlságosan önző voltam, soha nem köszöntem meg Mattnek és Bonnie-nak mindazt, amit értem tettek. Többet kellett volna játszanom Margarettel, és kedvesebbnek kellett volna lennem Judith nénivel. De nem vagyok gonosz. Nem kárhoztam el.

Amikor a látása kitisztult, felnézett az épületre. Mr. Newcastle említette, egy templomot. Erre gondolt volna?

Elena elkerülte a templom homlokzatát és kapuját. Volt egy oldalajtó, ami a karzathoz vezetett. Elena felosont a lépcsőn, majd lenézett.

Rögtön megértette, miért voltak olyan üresek az utcák. Úgy tűnt, mintha Fell's Church minden lakója itt lenne, minden padban ültek, és a templom hátulja is zsúfolásig megtelt emberekkel. Az első sorokban ülőket Elena mind felismerte: a végzős évfolyam tanulói voltak, és Judith néni barátai. Judith néni is ott volt, abban a fekete ruhában, amit Elena szüleinek temetésén viselt.

Ó, te jó ég, gondolta Elena. A korlátba kapaszkodott. Egészen eddig túlságosan lefoglalta a bábáskodás, de most Bethea lelkész csendes, monoton hangja értelmes szavakká állt össze.

– ...együtt emlékezzünk e nagyon különleges lányra – mondta, majd odébb lépett.

Elena túlvilági hangulatban, mintegy páholyból figyelte az eseményeket. Semmi része nem volt abban, ami a színpadon lezajlott, csak nézőként volt jelen, de a *saját* életét bámulta.

Mr. Carson, Sue Carson apukája lépett a pódiumra, és róla kezdett beszélni. Carsonék születése óta ismerték Elenát, és a férfi azokról a napokról mesélt, amikor Sue és Elena a kertjükben játszottak. Elmondta, milyen gyönyörű és sikeres lány lett Elenából. Elszorult a torka, elhallgatott, és levette a szemüvegét.

Sue Carson lépett elő. Elenával az általános iskola után már nem voltak olyan közeli barátok, de jó viszonyban maradtak. Sue volt az egyik lány, aki Elena oldalára állt, amikor Stefant gyanúsították Tanner tanár úr meggyilkolásával. De most Sue úgy zokogott, mintha a testvérét veszítette volna el.

– Sokan csúnyán viselkedtek Elenával halloween után – mondta, majd megtörölte a szemét, és folytatta. – És tudom, hogy ez

fájt neki. De Elena *erős* volt. Nem változott meg, csak azért, hogy mások elvárásainak megfeleljen. És én annyira tiszteltem ezért... – Sue hangja megremegett. – Amikor elindultam a királynőválasztáson, szerettem volna győzni, de tudtam, hogy nem fogok, és ez nem is zavart. Mert ha a Robert E. Leenek volt királynője, az Elena volt. És szerintem most már mindig is ő lesz, mert így emlékezünk rá. És szerintem még sok évig emlékezni fognak rá azok a lányok, akik ide járnak, és úgy fogják gondolni, hogy igaza volt, amikor kiállt azért, amiben hitt... – Sue ekkor már nem tudta visszanyerni a nyugalmát, és a tiszteletes visszakísérte a helyére.

A végzős lányok, még azok is, akik a legcsúnyábban és legaljasabbul viselkedtek, sírtak, és egymás kezét fogták. Olyanok, akikről Elena egyértelműen tudta, hogy utálták, szipogtak. Hirtelen mindenki a legjobb barátnője lett.

A fiúk is sírtak. Elena döbbenten húzódott közelebb a korláthoz. Nem tudta róluk levenni a szemét, noha ez volt a legszörnyűbb dolog, amit valaha látott.

Frances Decatur felállt, csúnya arca a gyásztól még csúnyább lett. – Mindent megtett, hogy kedves legyen hozzám – mondta fátyolos hangon. – Hagyta, hogy vele ebédeljek. – Hülyeség, gondolta Elena. Csak azért álltam szóba veled egyáltalán, mert te tudtál információkat szerezni Stefanról. Ám mindenki, aki felment a pulpitusra, ugyanígy nyilatkozott; senki nem tudta eléggé dicsérni Elenát.

– Mindig is csodáltam...

– A példaképem volt...

– Az egyik kedvenc diákom...

Amikor Meredith is felállt, Elena egész teste megmerevedett. Nem volt benne biztos, hogy ezt el bírja viselni. De a sötét hajú

lány azon kevesek közé tartozott, akik nem sírtak a templomban, bár az arcán gyászos, szomorú tekintet ült, ami Elenát Honoria Fell sírszobrára emlékeztette.

– Amikor Elenára gondolok, azok a szép napok járnak az eszemben, amiket együtt éltünk át – magyarázta Meredith szokásos visszafogottságával. – Elenának mindig voltak ötletei, és a legunalmasabb munkát is szórakoztatóvá tudta tenni. Ezt soha nem mondtam el neki, és most azt kívánom, bár megtettem volna. Azt kívánom, bár még egyszer beszélhetnék vele, hogy tudja. És ha Elena most hallana – nézett körül Meredith a templomban, majd nagy levegőt vett, hogy megnyugodjon –, ha most hallana, akkor elmondanám neki, milyen sokat jelentettek számomra a régi szép napok, és mennyire szeretném, ha még tartanának. Például, amikor csütörtök estéinként együtt ültünk a szobájában, és a vitaklubra készültünk. Azt kívánom, bár még egyszer megtehetnénk, mint régen. – Meredith sóhajtott, és megrázta a fejét. – De tudom, hogy nem lehet, és ez fáj.

Miről beszélsz? – gondolta Elena, akinek az elkeseredését döbbenet váltotta fel. De hisz *szerdánként* készültünk a vitaklubra, nem csütörtökönként. És nem az én szobámban, hanem a tiédben. És egyáltalán nem volt szórakoztató, sőt, mindketten kiléptünk a klubból, annyira utáltuk.

Meredith összeszedett arcát nézve, ami olyan higgadtan leplezte a belső feszültséget, Elena hirtelen érezte, hogy sebesebben kezd verni a szíve.

Meredith egy üzenetet próbált átadni, amit csak Elena érthet. Ami azt jelenti, hogy arra számít, Elena is hallja.

Meredith tudja.

Stefan mondta volna el neki? Elena végignézett a gyászolókon, és most először döbrent rá, hogy Stefan nincs köztük. Se Matt.

Nem, nem tűnik valószínűnek, hogy Stefan mondta volna el Meredithnek, vagy hogy Meredith az üzengetésnek ezt a módját választaná, ha így lett volna. Ekkor Elenának eszébe jutott, hogy nézett Meredith aznap éjjel, amikor kimentették Stefant a kútból, és Elena azt kérte, hadd maradjon kettesben a fiúval.

Az is eszébe jutott, hogy az az átható, sötét szempár hogyan tanulmányozta az arcát többször is az elmúlt hónapokban, és hogy Meredith egyre csendesebb és elgondolkozóbb lett, ahányszor csak Elena valami újabb furcsa kéréssel állt elő.

Tehát Meredith rájött. Elena eltöprengett, vajon mennyit rakhatott össze a teljes igazságból.

Bonnie őszintén zokogott, amikor előresétált. Ez meglepő volt; ha Meredith tudja, miért nem árulta el Bonnie-nak? De lehet, hogy Meredith csak gyanakszik, és azért nem akarta megosztani titkát Bonnie-val, nehogy hamis illúziókba ringassa magát.

Bonnie éppen annyira volt érzelgős, amennyire Meredith összeszedett. A hangja folyton elcsuklott, és egyfolytában törölgetnie kellett a könnyeit. Végül Bethea tiszteletes lépett oda, és adott neki valami fehérét, egy kendőt vagy papír zsebkendőt.

– Köszönöm – mondta neki Bonnie patakzó könnyeit törölgetve. Hátrahajtotta a fejét, hogy a mennyezetre pillantson, vagy megnyugtatót, vagy ihletért. Eközben Elena észrevett valamit, amit senki más nem látott: Bonnie arcáról eltűnt minden szín és érzelem, nem úgy, mintha elájulni készülne, hanem nagyon is ismerős módon.

Borzongás futott végig Elena gerincén. Csak ne itt. Ó, istenem, ne pont itt, ne pont most.

De már elkezdődött. Bonnie áll a lejjebb ereszkedett; ismét a gyülekezetet kezdte nézni. Csakhogy ezúttal egyáltalán nem látta őket, és a torkából kiszabaduló hang nem Bonnie hangja volt.

– Senki nem az, akinek látszik. Ezt ne feledjétek. *Senki nem az, akinek látszik.* – Majd csak állt ott tovább, üres tekintettel maga elé meredve.

Az emberek toporogni kezdtek, és egymásra pillantgattak. Aggodalmas mormogás hallatszott.

– Ne feledjétek... ne feledjétek... senki nem az, aminek látszik... – Bonnie hirtelen megingott, és Bethea tiszteletes odaszaladt hozzá, miközben egy férfi ugrott fel a túloldaltól. Kopasz feje izzadságtól fénylett – Mr. Newcastle, döbbsent rá Elena. Hátról pedig Alaric Saltzman lépkedett végig a főhajón. Abban a pillanatban ért oda Bonnie-hoz, amikor a lány elájult, ugyanekkor Elena lépteket hallott maga mögött a lépcsőn.

Dr. Feinberg, gondolta Elena rémulten, miközben megpróbált megfordulni, és ezzel egy időben az árnyékok közé simulni.

De a tekintete nem a doktor alacsony, karvalyorrú alakjára esett, hanem egy olyan finom arcra, amilyen a római érméken vagy medálokon van, és egy űzött, zöld szempárra. Az idő egy pillanatra megállt, és Elena a fiú karjába vetette magát.

– Ó, Stefan. *Stefan...*

Érezte, ahogy a fiú mozdulatlaná merevedik a döbbenettől. Gépiesen, lazán tartotta a karjában, mintha egy idegen lenne, akit Elena összetévesztett valakivel.

– Stefan – mondta a lány elkéseredetten. A fiú vállába temette az arcát, és próbált kicsiholni belőle valami érzelmi reakciót. Nem bírta volna elviselni a visszautasítást; ha Stefan meggyűlölte, abba *belehal...*

Felnyögött, és megpróbált még közelebb bújni a fiúhoz, teljesen össze akart olvadni vele, el akart tűnni benne. Jaj, kérlek, gondolta, kérlek, kérlek...

– Elena. Elena, semmi baj; itt vagyok. – Stefan nem hagyta abba a duruzsolást, értelmetlen kis butaságokat hadart, hogy megnyugtassa a lányt, miközben a haját simogatta. És Elena megérezte a

változást, miközben a fiú keze szorosabban fonódott köré. Stefan most már tudta, kit ölel. Elena az ébredése óta most először érezte biztonságban magát. Ennek ellenére hosszú időbe beletelt, hogy legalább egy kicsit lazítani tudjon a szorításán. Nem sírt, pánikszerűen kapkodta a levegőt. Végül érezte, hogy a világ kezd körülötte helyrekattanni. De nem engedte el a fiút, még nem. Egyszerűen csak végtelen percekig ácsorgott ott Stefan vállára hajtott fejjel, és magába szívta a közelségének vigaszát és biztonságát.

Aztán felemelte a fejét, hogy a szemébe nézzen.

Amikor korábban Stefanon gondolkozott, az érdekelte, hogyan segíthetne neki. Meg akarta kérni, könyörögni akart, hogy mentse meg ebből a rémálomból, hogy tegye ugyanolyanná, amilyen azelőtt volt. De most, amikor ránézett, érezte, hogy furcsa beletörődés ömlik végig rajta.

– Már semmit nem lehet tenni, igaz? – kérdezte nagyon kedvesen.

Stefan nem tett úgy, mintha nem értené. – Nem – válaszolta ugyanolyan kedvesen.

Elena úgy érezte magát, mintha megtette volna a végső lépést egy láthatatlan határvonal túlsó oldalára, lemondva a visszatérés lehetőségéről. Amikor ismét képes volt megszólalni, azt mondta: – Sajnálom, ahogy az erdőben viselkedtem veled. Nem tudom, miért tettem azokat a dolgokat. Emlékszem, mit csináltam, csak arra nem, *miért*.

– *Té* kérsz bocsánatot? – Remegett a hangja. – Elena, mindazok után, amit veled tettem, ami veled történt miattam... – Nem tudta befejezni, és egymásba kapaszkodtak.

– Nagyon megható – szólalt meg egy hang a lépcsőn. – Adjak netán szerenádot?

Elena nyugalma darabokra tört, és rettegés kúszott végig az ereiben. Már megfeledkezett Damon hipnotikus erejéről és az égő, sötét pillantásáról.

– Hogy kerültél ide? – kérdezte Stefan.

– Ugyanúgy, ahogy te, feltételezéseim szerint. A szép Elena szorongásának fénylő világítótornya vonzott ide.

Damon nagyon dühös volt, ezt Elena látta rajta. Nemcsak ingerült volt és csalódott, hanem fehéren izzott benne a harag és a gyűlölet.

De amikor Elena össze volt zavarodva és irracionálisan reagált, akkor rendesen viselkedett vele. Szerzett neki búvóhelyet; vigyázott rá. És nem csókolta meg, amikor olyan rettentően kiszolgáltatott állapotban volt. Hanem... kedves volt vele.

– Egyébként odalent van valami kavarodás – tette hozzá Damon.

– Tudom. Megint Bonnie az – engedte el Elena Stefánt, és arébb lépett.

– Nem arra gondoltam. Hanem odakintre.

Elena meglepetten követte a lépcső első kanyarulatáig, ahonnan egy ablak nyílt a parkolóra. Miközben kinézett, megérezte maga mögött Stefan jelenlétét.

Egy kisebb csoport távozott a templomból, de a parkoló szélén egy vonalban megálltak, nem mentek tovább. Velük szemben a parkolóban egy ugyanolyan nagy csapat kutya állt.

Úgy néztek ki, mint két hadsereg. De a legbizarrabb az volt, hogy mindenki teljesen mozdulatlan volt. Az embereket mintha megbénította volna a félelem, a kutya pedig láthatóan vártak valamire.

Elena először úgy látta, különböző fajta állatokról van szó. Voltak köztük kisebb, hegyes orrú corgik, fekete-barna terrierek

és hosszú aranyszőrű lhasa apsóka. Voltak közepes méretűek, például springer spánielek, airedale terrierek és egy gyönyörű, hófehér szamojéd. És voltak nagy kutyák: egy hordómellkasú rottweiler csonkolt farkokkal, egy lihegő, szürke ír farkaskutya és egy koromfekete óriás schnauzer. Majd Elena kezdte sorban felismerni az egyes állatokat.

– Az Mr. Grunbaum boxere, és Sullivanék németjuhásza. De mi ütött beléjük?

Az emberek, akik először csak meglepődtek, most már rémültnek tűntek. Egymás mellett ácsorogtak, egyikük sem akart kitörni a sorból és közelebb kerülni az állatokhoz.

Ugyanakkor a kutyák nem *csináltak* semmit, csak ültek vagy álltak, volt, amelyiknek lazán kicsüngött a nyelve. De fura, hogy ilyen mozdulatlanok, gondolta Elena. Minden apró moccanás, minden fark- vagy fülrebbenés túlzottnak tűnt. És nem csóválták a farkukat, nem adták semmi jelét jó szándéknak. Csak... vártak.

Robert a tömeg szélén állt. Elena meglepődött, hogy ott van, és egy pillanatra nem is tudta, miért. Aztán rájött, hogy a tempóban nem látta. Miközben figyelte, a férfi távolodni kezdett a csoporttól, majd eltűnt az Elena alatti boltív mögött.

– Chelsea! *Chelsea*...

Valaki végre előrelépett a frontvonalból. Douglas Carson az, döbönt rá Elena, Sue Carson nős bátyja. Kilépett a kutyák és az emberek közötti senkiföldjére, és az egyik kezét lazán kinyújtotta.

Egy barna szaténfülű springer spániel odafordította a fejét. A farka fehér csonkja kérdően megrezzent, és barnásfehér orra felemelkedett. De nem ment oda a fiatalemberhez.

Doug Carson tett még egy lépést. – Chelsea... jó kiskutya. Gyere ide, *Chelsea!* Gyere! – csettintett.

– Mit érzel azokból az állatokból odalent? – dünnyögte Damon. Stefan anélkül, hogy elfordult volna az ablaktól, megrázta a fejét. – Semmit – válaszolta kurtán.

– Én sem. – Damon szeme elkeskenyedett, a fejét figyelmesen hátrahajtott, de kivillanó fogai Elenát egy farkaskutyára emlékeztették. – Pedig, tudod, hogy *kellene*. A kutyákban lennie kellene valamilyen érzelmnek, amit érzékelnünk tudunk. Ehelyett ahányszor csak letapogatnám őket, olyan, mintha egy fehér falba ütköznék.

Elena azt kívánta, bár értené, miről beszélnek. – Hogy érted, hogy „letapogatod”? – kérdezte. – Ezek állatok.

– A külső megtévesztő is lehet – válaszolta Damon gúnyolódva, és Elenának eszébe jutottak a szivárványfények a varjú tollában, ami az első iskolánap óta követte. Közelről nézve ugyanazokat a szivárványfényeket látta Damon selymes hajában is. – Mindenesetre az állatoknak vannak érzelmeik. Akinek elég nagy az Ereje, az meg tudja vizsgálni az elméjüket.

De az én Erőm ehhez nem elég, gondolta Elena. Meglepte az irigység, ami átvillant rajta. Pár perce még rémülten kapaszkodott Stefanba, és bármit megadott volna, hogy elveszíthesse az Erejét, hogy *visszaváltozhasson*. Most pedig azt kívánta, bár erősebb lenne. Damon mindig is furcsa hatással volt rá.

– Lehet, hogy én nem tudom *letapogatni* Chelsea-t, de szerintem Dougnak nem kéne közelebb mennie hozzá – szólalt meg fennhangon.

Stefan mereven, összevont szemöldökkel bámult kifelé az ablakon. Röviden, de hirtelen támadt feszültséggel biccentett válaszul. – Szerintem sem – mondta.

– Gyere, *Chelsea*, legyél jó kiskutya! Gyere ide! – Doug Carson már majdnem odaért a kutyák első sorához. Minden szempár,

legyen az emberi vagy állati, rászegeződött, és már semmi sem rezzen. Ha Elena nem látta volna, hogy egy-két kutya oldala behorpad, majd megtelik levegővel, akkor olyannak tűnt volna a csoport, mint valami természettudományi kiállítás.

Doug megtorpant. Chelsea a corgi és a szamojéd mögül nézte. Doug csettintett a nyelvével. Kinyújtotta a kezét, habozott, majd még inkább kinyújtotta.

– Ne! – szólalt meg Elena. A rottweiler csillogó horpaszára meredt. Beesik, megtelik, beesik, megtelik. – Stefan, búvöld meg! Mentsd ki onnan!

– Igenis. – Elena látta, hogy a fiú tekintete elhomályosul az erőfeszítéstől, majd megrázza a fejét, és úgy fújja ki a levegőt, mint aki valami túl nehezet próbált megemelni. – Nem megy; ki vagyok égve. Innen nem vagyok rá képes.

Odalent Chelsea ajka hátrahúzódott a fogairól. A vörösarany airedale egyetlen gyönyörű, kecses mozdulattal felállt, mintha rugó mozgatná. A rottweiler hátsó izmai megfeszültek.

Majd elrugaszkodtak. Elena nem látta, melyik kutya volt az első; olyan volt, mintha egyszerre indulnának, egy nagy hullámban. Fél tucatnyian vetették magukat Doug Carsonra, fellökték, és a fiatal férfi eltűnt az állatok tömege alatt.

A levegő pokoli zajjal telt meg, a fémes csaholásba belezengtek a templom tetőgerendái, és Elenának azonnal fájni kezdett a feje, csakúgy, mint a mély, torokból jövő morgástól, amit inkább érzett, mint hallott. A kutyák a ruhákat téptek, vicsorogtak, ugráltak, miközben a tömeg üvöltve szétrebbent.

Elena a parkoló szélénél észrevette Alaric Saltzman, az egyetlen embert, aki nem szaladt. Mereven állt, és mintha mozgott volna az ajka és a keze.

Mindenhol máshol pokoli zűrzavar volt. Valaki szerzett egy lo-csolócsövet, és a falka közepére irányította, de semmi hatása nem volt. A kutyák mintha megőrültek volna. Amikor Chelsea felemel-te barnásfekete orrát a gazdája testéről, vörös foltok voltak rajta.

Elena szíve úgy zakatolt, hogy alig kapott levegőt. – Segíteni kell nekik! – mondta pont abban a pillanatban, amikor Stefan elszakí-totta magát az ablaktól, és lement a lépcsőn, kettesével-hármasá-val véve a fokokat. Elena maga is félúton járt, amikor két dologra ébredt rá: hogy Damon nem követi, és hogy nem hagyhatja, hogy meglássák.

Nem teheti. Ez rettentő hisztériát keltene, a kérdések megvála-szolásából pedig csak rettegés és gyűlölet származna. Valami, ami mélyebben húzódott benne, mint a szánalom, az együttérzés vagy a segítség vágya, hátrarántotta, és a falnak tapasztotta.

A templom homályos, hűvös belső terében forrongó nyüzsgést vett észre. Emberek rohagáltak mindenfelé kiabálva. Dr. Feinberg, Mr. McCullogh, Bethea tiszteletes. A kör közepén Bonnie hevert egy padon, Meredith, Judith néni és Mrs. McCullogh hajoltak fölé.

– Valami gonosz – nyögdecsele Bonnie, majd Judith néni feje felemelkedett, és Elena felé fordult.

Elena felszaladt a lépcsőn, amilyen gyorsan csak tudott, imád-kozva, nehogy Judith néni meglássa. Damon az ablaknál állt.

– Nem mehetek le oda. Azt hiszik, meghaltam!

– Ó, szóval eszedbe jutott. Ez jó hír.

– Ha dr. Feinberg megvizsgál, tudni fogja, hogy valami nincs rendben velem. Vagy nem? – kérdezte Elena harciasan.

– Valóban szemet fog szúrni neki, milyen különleges vagy.

– Akkor nem mehetek le. De te igen. *Té* miért nem teszel vala-mit?

Damon továbbra is az ablakon bámult kifelé, felvont szemöldökkel. – Miért tennék?

– Miért? – Elena riadalma és izgatottsága csúcspontra ért, és majdnem megütötte Damont. – Mert segítségre van szükségük. Mert te *tudnál* segíteni. Hát téged magadon kívül semmi nem érdekel?

Damon a legmegfejthetlenebb álarcát viselte, azt az udvariasan érdeklődő arcot, amit akkor is, amikor meghívatta magát Elenához vacsorára. De a lány tudta, hogy az álarc mögött dühös, amiért Stefannal találta. Szándékosan, gonosz élvezetből húzza Elenát.

De Elena nem tudta elrejtetni a tehetetlen dühét. Damonra vetette magát, aki elkapta a csuklóját, és eltolta magától, miközben a tekintete Elena tekintetébe fúródott. A lány ekkor döbbenet hallotta, mi jön ki a száján: egy inkább állatias, mint emberi sziszegés. Ráébredt, hogy az ujjai karommá görbülnek.

Mit művelek? Rátámadok, amiért nem hajlandó megvédeni az embereket a *rájuk* támadó kutyáktól? Ennek meg mi értelme? Elena zihálva lazított a szorításon, és megnyalta az ajkát. Hátralépett, és Damon hagyta.

Egy hosszú pillanatig egymásra meredtek.

– Lemegyek – szólalt meg Elena csendesen, majd megfordult.

– Ne!

– Segítségre van szükségük.

– Hát jó, a fenébe is. – Elena még soha nem hallotta Damont ilyen dühösnek. – Majd én... – Ekkor hirtelen elhallgatott, és Elena, aki gyorsan megpördült, látta, hogy ököllel az ablakpárkányra csap, amibe beleremeg az üveg. De Damon figyelme kifelé irányult, és a hangja teljesen összeszedett volt, amikor szárazon azt mondta: – Megérkezett a segítség.

A tűzoltók voltak azok. A fecskendők sokkal hatékonyabbak voltak, mint a kerti locsolócső, és az éles vízsugár nyers erővel sodorta el a támadó kutyákat. Elena meglátott egy fegyveres rendfenntartót, és a száját harapdálta, miközben a férfi célzott és lőtt. Csattanás hallatszott, az óriás schnauzer pedig összeesett. A férfi ismét célzott.

Ekkor már hamar befejeződött minden. A kutyák nagy része amúgy is menekült a vízsugár elől, és a pisztoly második csattanására még többen otthagyták a többieket és kezdtek menekülni. Olyan volt, mintha egyszerre veszítették volna el a céltudatosságukat. Elenán megkönnyebbülés futott végig, amikor meglátta, hogy Stefan sértetlenül ácsorog a csődület közepén, és éppen egy kába pillantású golden retrievert lök félre Doug Carson alakja mellől. Chelsea fülét-farkát behúзва lépett a gazdája felé, és az arcába nézett.

– Vége – jelentette ki Damon. Csak enyhe érdeklődést tanúsított, de Elena éles pillantást vetett rá. *Hát jó, a fenébe is, akkor te... mi?* – gondolta. Mit nem mondott végig Damon? A férfinak nem volt kedve elárulni, Elenának viszont kérdezősködni támadt kedve.

– Damon... – tette a kezét a férfi karjára.

Damon megmerevedett, és megfordult. – Igen?

Egy pillanatra csak álltak és nézték egymást, majd léptek hangzottak fel a lépcsőn. Stefan tért vissza.

– Stefan... megsebesültél – Elena váratlanul összezavarodva pislogott.

– Jól vagyok. – Stefan szakadt ingujjával letörölte az arcáról a vért.

– Mi van Douggal? – kérdezte Elena, és nagyot nyelt.

– Nem tudom. Ő *tényleg* megsebesült. És még sokan mások. Ez volt a legfurcsább dolog, amit valaha láttam.

Elena ellépett Damon mellől, és felment a lépcsőn a kórus karzatára. Úgy érezte, muszáj gondolkoznia, de a feje lüktetett. A legfurcsább dolog, amit Stefan valaha látott... ez sokatmondó. Valami furcsaság Fell's Churchben.

Az utolsó padsor mögött a falnak támaszkodott, majd lecsúszott és leült a földre. Hirtelen minden zavarosnak, ám ugyanakkor ijesztően világosnak tűnt. Valami furcsaság Fell's Churchben. A Városatyák napján Elena megesküdött volna, hogy nem érdeklí Fell's Church, sem a benne élők. De most már másképp gondolta. Miközben végignézett az őt búcsúztató tömegen, kezdte úgy érezni, hogy talán *mégis* érdeklik.

Amikor pedig a kutyák támadásba lendültek, biztosan tudta. Valahogy felelősnek érezte magát a városért, ahogy eddig soha.

Elszigeteltsége és magányossága megszűnt. Valami fontosabbá vált a saját problémáinál. És Elena belekapaszkodott ebbe a valamibe, mert igazság szerint nem volt képes a saját helyzetével megbirkózni. Nem, tényleg nem volt képes...

Ekkor meghallotta saját fuldokló zokogását, és amikor felnézett, Stefánt és Damont pillantotta meg a karzaton, amint őt bámulják. Kicsit megrázta a fejét, aztán két tenyerébe temette, mintha álomból ébredne.

– Elena...?

Stefan szólalt meg, de Elena nem neki válaszolt.

– Damon – kérdezte reszkető hangon –, ha kérdezek valamit, megmondod az igazat? Tudom, hogy nem te kergettél le a Wickery hídról. *Éreztem*, mi az, és valami más volt. De tudni akarom, hogy te voltál-e, aki bedobta Stefánt az öreg Francher kútjába egy hónapja?

– Egy *kútba*? – Damon karba font kézzel nekidőlt a túlsó falnak. Az arcán udvarias hitetlenkedés tükröződött.

– Halloween éjjelén, amikor Tanner tanár urat megölték. Miután először megmutattad magad Stefannak az erdőben. Azt mesélte, otthagyt a tisztáson, és a kocsija felé indult, de valaki megtámadta, mielőtt odaért volna. Amikor magához tért, egy kútban volt, és meg is halt volna, ha Bonnie nem vezet el minket hozzá. Mindig is azt hittem, hogy te támadtad meg. Stefan is azt hitte. De te voltál az?

Damon ajka legörbült, mintha nem tetszett volna neki a kérdés támadó elevensége. Félig hunyt, gúnyos szemmel pillantott Elenáról Stefanra. A pillanat olyan hosszúra nyúlt, hogy Elena a feszültségtől a tenyerébe vájta a körmét. Aztán Damon vállat vont, és elnézett valahova közéjük.

– Ami azt illeti, nem – felelte.

Elena kiengedte a levegőt.

– Nem hihetsz neki! – robbant ki Stefanból. – Egy szavát se hidd.

– Miért hazudnék? – vágott vissza Damon, aki láthatóan örült, hogy Stefan elveszítette az önuralmát. – Minden további nélkül beismerem, hogy én gyilkoltam meg Tannert. Addig ittam a vérét, amíg össze nem aszott, mint egy mazsola. És ezt *veled* is megtenném, öcskös. De *kútba* dobni? Az nem az én stílusom.

– Én hiszek neked – jelentette ki Elena. Az elméje előreszágulzott. Stefan felé fordult. – Te nem érzed? Van itt Fell's Churchben valami más, valami, ami talán nem is ember... úgy értem, hogy soha nem is volt ember. Az kergetett le engem, az szorította le az autót a hídról. Az vette rá a kutyákat, hogy támadják meg az embereket. Valami rettenetes erő, ami itt van, valami gonosz... – A hangja elhalt, és Elena a templom belseje felé nézett, ahol Bonnie feküdt. – Valami gonosz... – ismételte meg halkán. Elena úgy

érezte, mintha hideg szél fújna benne, és átkarolta magát, sebezhetően és magányosan.

– Ha gonoszt keresel – mondta Stefan nyersen –, nem kell túl messzire menned.

– Ne legyél ostobább, mint amennyire muszáj – kérte Damon.
– Már négy napja is mondtam neked, hogy valaki más ölte meg Elenát. És azt is mondtam, hogy megtalálom az illetőt, és elbánok vele. És pontosan így is fog történni. – Leengedte a kezét, és kihúzta magát. – Ti meg folytassátok nyugodtan a magánbeszélgetéséteket, amit félbeszakítottam.

– Damon, várj! – Elena nem tudta elnyomni a borzongást, ami a *megölte* szóra fogta el. Engem nem ölhetek meg, még mindig itt vagyok, gondolta rémülten, és érezte, hogy ismét felhorgad benne a pánik. De félreseperte az aggodalmát, mert mondani akart valamit Damonnek.

– Bármi is legyen az, nagyon erős – jelentette ki. – Éreztem, amikor megtámadott, és olyan volt, mintha az egész eget beborította volna. Nem hinném, hogy bármelyikünknek lenne esélye ellene egyedül.

– Vagyis?

– Vagyis... – Elenának nem volt még ideje alaposan végiggondolni a dolgot. Tisztán ösztönből reagált, intuícióból. És az intuíciója azt súgta, hogy ne hagyja Damont elmenni. – Vagyis... szerintem nekünk hármunknak együtt kell maradnunk. Szerintem együtt több az esélyünk, hogy megtaláljuk és legyőzzük, mint külön. És talán képesek leszünk megállítani, mielőtt bárki mást bántana vagy megölne.

– Őszintén szólva, drágám, füttyölök mindenki másra – válaszolta Damon elbűvölően. Majd rávillantotta egyik jéghideg

villámmosolyát. – De azt akarod mondani, hogy ez a döntésed? Emlékszel, abban állapotunk meg, hogy amikor majd eszedre térsz, akkor választasz.

Elena rámeredt. Természetesen nem ez volt a döntése, mármint romantikus értelemben. Stefan gyűrűjét viselte, Stefannal tartoztak egymáshoz.

De eszébe jutott még valami, csak egy villanásra: ahogy felnéz Damon arcába az erdőben, és olyan... olyan erős izgalmat érez, olyan erős vonzalmat iránta. Mintha a férfi úgy értené az Elenában égő tüzet, mint senki más. Mintha együtt bármire képesek lennének, akár a világ meghódítására, akár az elpusztítására, mintha ügyesebbek lennének bárkinél, aki valaha élt.

Nem voltam eszemnél, nem gondolkoztam, győzködte magát, de az emlékvillanás csak nem akart elmúlni.

És akkor eszébe jutott még valami: ahogy Damon aznap este viselkedett, ahogy biztonságba helyezte, hogy még kedves is volt vele.

Stefan Elenát nézte, és az arckifejezése ellenségesből keserűen haragossá és riadttá változott. Elena egyrészt szeretne volna megnyugtatni, átölelni, és azt mondani neki, hogy én a tiéd, te az enyém, mindörökké, és semmi más nem számít. Se a város, se Damon, se semmi.

De nem tette. Mert valami azt súgta, hogy a város *igenis* számít. És mert egyszerűen és rettenetesen és borzasztóan össze volt zavarodva. Annyira össze volt zavarodva...

Érezte, hogy remegni kezd, és nem képes megfékezni. Érzelmi túlterhelés, gondolta és a tenyerébe temette az arcát.

A TÉVÉBEN IS BOMBASIKER!

Lisa Jane Smith

Vámpírnaplók 3. Tombolás

Elena: átváltozott, az iskola üdvöskéje azzá vált, amitől egykor rettegett, és amire egyben vágyott is.

Stefan pokoli kínokat élt át Elena elvesztése miatt, és elhatározta, hogy egyszer s mindenkorra leszámol a bátyjával, Damonnel – kerüljön bármibe. De lassan kezd ráébredni, hogy talán nem a testvére az egyetlen és a legfőbb ellensége.

Damon végre megkaparintotta Elenát. De megkeseríti-e a győzelmét az öccse iránt táplált bosszúszomj? Vagy sikerül szövetséget kötniük egy utolsó, nagy csata erejéig?

Mindez kiderül a *Vámpírnaplók* harmadik kötetéből, ami a két vámpírtestvéréről és a közöttük öröklődő lányról szól.

Haragot sötét szövetség követ.

És még nincs vége...

Tizenhat éves kortól ajánljuk!

3 299 Ft

Vörös pöttyös könyvek

élményt keresőknek – pont neked

o d a s z ö g e z